

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Februarie 2008

MANIFEST PENTRU TREZIRE

A pair of hands, one above and one below, are shown cupping a mound of dark, rich soil. A small, vibrant green plant with several thin, upright stems is growing out of the center of the soil. The background is dark and out of focus, suggesting an indoor setting with some vertical elements like a lamp or a plant stand.

■ „CA S-O SFINȚEȘTI”

■ DIN VIAȚA BISERICII –
CONFERINȚA MUNTENIA

SUMAR

Editorial

3 Care sunt comorile noastre?

Gabriel Dincă

Devoțional

4 Manifest pentru trezire

Teodor Huțanu

Spiritual

8 „Ca s-o sfințești”

Ștefan Radu

Din viața bisericii – Conferința Muntenia

10 Misiunea – ca prioritate

Lucian Floricel

12 Visuri împlinite

Eduard Călugăru

14 „Milă voiesc, iar nu jertfă!”

Vadic Tănase

15 Misiunea prin educație

Romică Șirbu

Reportaj

16 Gustați și vedeți...!

Cosmin Vlahopol

Misiune

18 Necaz transformat în binecuvântare

Valeria Roman

Interviu

20 O viață în slujba semenilor

Gabriel Dincă

Experiențe

23 Încotro, Doamne?

Liliana Sucitu

Stil de viață

24 Ce fel de haine porți?

Corneliu Călugăru

Sănătate

26 Puterea exemplului

Allan Handysides

Știri

28

Pagina copiilor

30 Răsplata

Adela Băncău-Burcea

De la inimă la inimă

31 Știm în ce împrejurări ne aflăm?

Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXV, FEBRUARIE 2008

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:
Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihaï Maur, Csabaï Gyula László

Colaboratori speciali:
Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop
Corectură: Cristina Pisiică
Grafică și tehnoredactare:
Liliana Dincă

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint, nr. 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

Care sunt **comorile** noastre?

GABRIEL DINCĂ

In ultimul timp, revista *Capital* a publicat la sfârșitul fiecărui an „Top 300”, o listă cu cei mai bogați oameni din România. Răsfoind această revistă, putem vedea pe cei care au reușit să strângă valori materiale impresionante și profilul comorilor și al valorilor lor. Pentru realizarea acestei reviste, a fost necesar ca o echipă de redactori și specialiști în economie să ia multe interviuri și să facă cercetări amănunțite cu privire la conturile bancare și la bunurile materiale ale acestor persoane. Când am citit aceste date, m-am întrebat ce declarații am fi făcut noi dacă am fi fost vizitați de un redactor al acestei reviste și ne-ar fi rugat să spunem care sunt comorile noastre?

Lista valorilor

Atunci când suntem întrebați care sunt cele mai valoroase lucruri din viața noastră, mulți dintre noi fac o listă de genul acesta: relația cu Dumnezeu, copiii, familia, sănătatea, siguranța materială, și lista poate continua. Dar chiar așa stau lucrurile? Este foarte ușor să enumeri aceste lucruri ca fiind cele mai importante în viața ta, dar ce dovezi ai în acest sens?

Să presupunem că cineva declară că relația cu Dumnezeu este cel mai important lucru din în viața lui, dar, privind în agenda lui zilnică, nu găsești nici măcar câteva minute de rugăciune și studiu din Cuvântul lui Dumnezeu, sau declară că, pentru el, familia și copiii sunt comorile lui cele mai de preț, dar nu a mai avut timp de părtășie cu ei de luni de zile, sau spune că pentru el sănătatea este foarte importantă, dar, în schimb, nu respectă legile sănătății. Când ai cunoaște aceste lucruri, ai mai putea crede că pentru acea persoană, cele mai importante lucruri sunt relația cu Dumnezeu, copiii și familia sau sănătatea? Desigur că nu...

Discutând despre lucrurile care sunt valoroase pentru noi, este foarte ușor să credem că valorile teoretice pe care le acceptăm sunt totuna cu valorile noastre reale. Gândim că dacă suntem de acord cu ordinea de mai sus a valorilor, și chiar o afirmăm cu toată convingerea, lucrul acesta ne transformă obligatoriu în posesorii acestor valori. Dar realitatea demonstrează contrariul, și lucrul acesta ne doare, pentru că fiecare dintre noi am putea fi într-o astfel de situație.

În ce investim?

Atunci cum putem ști care ne sunt cu adevărat valorile sau comorile pe care le-am strâns în acest an? În Matei 13,44-46, Domnul Isus ne prezintă pilda comorii ascunse și a mărgăritarului de mare preț, care ne ajută să identificăm lucrurile care sunt cu adevărat prețioase pentru noi. În această pildă, Mântuitorul ne prezintă doi oameni care găsesc comori. Comportamentul acestor oameni descriși de Isus arată care sunt cu adevărat valorile lor.

În primul rând, ambii oameni, când au găsit comoara, au vândut tot ce au avut pentru a putea cumpăra acea comoară. Ei nu au făcut lucrul acesta forțați fiind, ci au mers cu bucurie și au vândut tot ce au avut. Dacă noi considerăm că ceva este valoros pentru noi, atunci vom fi dispuși să plătim prețul, indiferent cât ar fi de mare. Sumele cele mai mari pe care le plătim arată lucrurile pe care noi le prețuim cu adevărat.

În al doilea rând, noi putem descoperi valorile noastre prin timpul pe care îl investim în ceea ce facem. Pentru unii dintre noi, timpul este mai valoros decât banii. Gândiți-vă unde investiți cel mai mult timp și vă veți da seama care sunt comorile din viața dumneavoastră. Noi investim mulți ani în educație, atunci când o bună pregătire intelectuală și profesională a devenit o valoare pentru noi. Ne luăm timp de studiu și rugăciune în fiecare zi, atunci când relația cu Dumnezeu este foarte importantă pentru noi. Și ne luăm timp pentru a fi împreună cu familia doar atunci când apreciem acest dar ceresc ce vine din Eden.

În al treilea rând, noi putem descoperi care sunt valorile noastre din felul în care ne folosim energia. Unii oameni consumă multă energie pentru a avea succes în profesia pe care o au și cheltuiesc multă energie pentru hobby-urile lor. Cercetați cu atenție unde consumați cea mai mare parte din energia dumneavoastră, și veți descoperi care sunt cu adevărat comorile dumneavoastră!

E timpul...

Cred că este bine să ne facem o analiză a valorilor noastre. De ce să amânăm la nesfârșit cele mai importante decizii ale vieții? Este timpul să ne analizăm și să vedem cât de mult prețuim relația noastră cu Isus, cât de mult ne prețuim familia și sănătatea. Este timpul să facem un angajament real cu Isus. Este timpul să nu ne mai jucăm de-a credința, ci să mergem dincolo de cuvinte religioase, la acțiuni ale credinței. ■

*Gabriel Dincă,
redactor-șef
„Curierul Adventist”*

MANIFEST PENTRU TREZIRE

Nimic nu este la fel de încurajator ca lucrarea evanghelică în câmpuri noi.
Ellen White

TEODOR HUŢANU

Fiii lui Isahar, „care se pricepeau în înţelegerea vremurilor şi ştiaau ce trebuia să facă Israel” (1 Cron. 12,32), rămân un indicator „obligatoriu” pentru viziunea slujirii în aceste timpuri profetice. Însuşi numele „Isahar” înseamnă „răsplată”, „există recompensă”. Răsplata lui Dumnezeu vine când facem ceea ce trebuie să facem. Însă, când nu facem ceea ce trebuie să facem, la ce ne putem aştepta?

Fiecare dintre noi ştie sau simte că este necesară o trezire spirituală şi misionară în viaţa personală, în familie şi în fiecare biserică. De ce întârzie această trezire? Nu doreşte Tatăl ceresc să ne dea ploaia Duhului Sfânt? Pentru ca trezirea să devină un fenomen general, este necesar ca fiecare să ne trezim. Desigur, toţi avem nevoie urgentă de trezire, dintre care „cel dintâi sunt eu”.

Pastorii noștri trebuie să facă planuri înțelepte, ca niște administratori credincioși. Ei trebuie să simtă că datoria lor nu este de a zăbovi în bisericile deja înființate, ci de a face lucrare evanghelistică energică, predicând Cuvântul și lucrând din casă în casă, acolo unde adevărul nu a fost încă auzit. Astfel vor descoperi că nimic nu este la fel de încurajator ca lucrarea evanghelistică în câmpuri noi.

(Ellen White, Letter 169, 1904; cit. în *Ev.* 382)

Lată calea!

După rugăciune, studiu, meditație și consfătuiri, am strigat – cu umilință și credință – din turnul de veghe al Uniunii și conferințelor că drumul urmașilor Mielului, în aceste zile de cumpănă, urcă trei culmi inevitabile: (1) umblare cu Domnul Isus în fiecare zi, (2) aducerea unui suflet la Mântuitorul și (3) plantarea stindardului Evangheliei veșnice în noi teritorii. Aceste trei părți compun un fruct întreg, și numai astfel viața de credință capătă gust. Această perspectivă este detaliată în broșura *Mărturisirea – o realitate zilnică*.

Broșura aceasta poate face un bine mult mai mare decât mărimea ei!

Rețeta de mai sus asigură trezirea. Ea nu este plăsmuită de conducători sau de diverși inventatori, ci este opera Conducătorului Planului Mântuirii. De aceea, este imperios necesar să o tratăm ca atare! În același timp, este necesar să ne dregem gustul spiritual-misionar și să nu ne lăsăm clătinați de amețeala diverselor surrogate de redeșteptare. Rămânerea în Viță și rodirea nu au iz de spectacol, nici de agitație haiducească, nici de aroganță legalistă, nici de spaimă escatologică, nici de hoinăreală doctrinară, nici de aparență de evlavie.

Niște roade vom culege oricum, însă roadele pocăinței și dedicării adevărate sunt inconfundabile și nu se găesc în orice livadă. Nu este de mirare că Duhul suspină întristat: „Cine are urechi să audă!” Acest apel se intensifică pe măsură ce ne apropiem de sfârșit (Mat. 11,15; 13,9.43; Marcu 4,9.23; 7,16; Luca 8,8; 14,35; Apoc. 2,7.11.17.29; 3,6.13.22; 13,9). „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor.” (2 Tim. 4,3)

Nașterea de noi comunități de credincioși

Înființarea de noi grupe și biserici nu este o modă efemeră, ci un proces natural, stabilit de Dumnezeu pentru creșterea trupului Bisericii Sale. După cum Dumnezeu creează, și Biserica Sa trebuie să nască noi „celule ale credinței”. Primul text care susține înființarea de noi comunități de credincioși este Gen. 2,18 – „Nu este bine ca omul să fie singur.” Ce s-ar întâmpla dacă oamenii nu ar întemeia noi familii? Nu este oare astăzi tocmai familia în criză? A câștiga suflete este o consecință a trăirii cu Domnul mântuirii noastre, iar înființarea unei noi „celule de închinare” este ceea ce urmează de la sine. Unde există vigoare spirituală, acolo se înmulțesc locurile de închinare.

De ce nu?!

Indiferent de mărimea sau vechimea bisericii sau a bisericilor deja existente într-o anumită zonă sau localitate, viziunea unei noi biserici trebuie să rămână mereu prezentă. Ea ne apără de microbii rutinei, ai plictiselii, instituționalizării, imobilității și ai pierderii rostului. Să privim un câmp petrolifer, plin cu o pădure de sonde, și să nu uităm că vom aduna mai mult în rezervoarele cerului, dacă vom bate țărșii Evangheliei în locuri cât mai multe.

Este o lege binecuvântată care ne garantează că, atunci când lucrăm pentru alții, noi înșine creștem și capătăm vigoare. Am observat uimit cum biserici „mici”, folosind acest secret și aruncându-se în misiune externă, au devenit biserici „mari” – libere de disensiuni interne, fără preocupări firești, pline de oaspeți și laudă, sânguincioase la studiu și rugăciune. „Dumnezeu n-a dat servilor Săi lucrarea de a îndrepta lucrurile în comunități. Abia s-a făcut lucrul acesta, în aparență, că el trebuie să fie făcut din nou. Membrii bisericii, pentru care se manifestă o astfel de grijă

și osteneală, devin debili din punct de vedere religios.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 7, p. 22)

Înainte de a apela la soluția-minune a redeșteptării printr-un „invitat special”, să invităm Spiritul Profetiei să înfăptuiască adevăratele minuni. „Bisericile lipsite de viață în ele însele, care și-au pierdut discernământul spiritual, strigă după pastori care să vină în ajutorul lor, să le aducă suflarea de viață. Însă pastorii au altă lucrare de făcut.” (Ellen White, *Manuscript Releases*, vol. 6, p. 64)

„Pastorii noștri trebuie să facă planuri înțelepte, ca niște administratori credincioși. Ei trebuie să simtă că datoria lor nu este de a zăbovi în bisericile deja înființate, ci de a face lucrare evanghelistică energică, predicând Cuvântul și lucrând din casă în casă, acolo unde adevărul nu a fost încă auzit. Astfel vor descoperi că nimic nu este la fel de încurajator ca lucrarea evanghelistică în câmpuri noi.” (Ellen White, Letter 169, 1904; cit. în *Ev.* 382)

Sare neamestecată?!

Ce simțim când suntem numiți „sectanți”? Dacă ne gândim la Faptele Apostolilor, vom avea motive de îndreptățită și sfântă bucurie pentru apartenența la Mișcarea Nazarineanului. Însă, dacă rămânem izolați, retrași în aceleași „cazimate denominaționale”, în aceleași tipare verbale – criptice pentru orice vizitator și fără efect chiar și pentru noi –, atunci, multiplicarea locurilor de închinare reprezintă ieșirea onorabilă din acest impas. După cum omul a fost destinat răspândirii pe fața pământului, la fel trebuie să fie și cu bisericile celor care poartă chipul și asemănarea Creatorului. În cartea Faptele Apostolilor, creștinii sunt acuzați că au umplut Ierusalimul cu învățătura creștină (Fapte 5,28) și că „au răscolit lumea” (Fapte 17,6). Ar putea fi adevărate, în dreptul adventiștilor din

România, asemenea nobile acuzații? Fără o catedrală centrală, primii creștini se adunau în locuri diverse, iar simpla deplasare la închinare semăna cu o invazie: creștinii erau peste tot!

Să crești mare!

„Ce-ți doresc eu ție, dulce...” frățietate adventistă? Martorul Credincios așteaptă să clocotim. Nu de doruri și patimi lumești, ci de drag pentru turma Domnului. Bisericele locale noi nu sunt doar semnul, ci și cauza creșterii spiritual-misionare. Evaluarea creșterii bisericii după numărul de noi convertiți este parțial valabilă. Neînființarea de noi biserici, cât mai răspândite geografic, este un semn al stagnării și al declinului. Este folositor să ne întrebăm periodic câte biserici noi s-au înființat? Argumentul că avem deja biserici mici sau goale nu justifică neînființarea altor biserici, după cum necesitatea pentru o nouă fântână nu este eliminată de existența vechilor fântâni – insuficiente numeric, cu apă puțină sau chiar secate.

Ce spun studiile de specialitate? Singurele biserici care cresc cu adevărat sunt cele care înființează noi biserici locale. „Noile biserici locale sunt mai mult o cauză a creșterii, decât un simptom al acesteia. Când se depune efort pentru a înființa noi biserici, tendința este de a crește. Când nu se depune efort pentru a înființa noi biserici, urmează declinul.”¹ Bineînțeles, alături de zelul misionar, vom așeza „credința dată sfinților odată pentru totdeauna” și vom fi siguri că zidim Biserica Domnului.

Nașterea unei noi „celule de închinare,” este o taină, asemenea convertirii. Construind o casă pentru noii convertiți, ne reînnoim propria convertire. Este un adevărat miracol să-ți faci un nou cuib, să pornești un nou roi sau să întemeiezi un nou cămin! Creativitate, implicare, unitate, perspectivă, altruism, perseverență, sacrificiu, iubire: ce biserică luminoasă! Acesta este destinul nostru. Pământul trebuie să se umple de slavă, ca pregătire pentru arătarea Celui care vine în slava Sa.

Să mergem la văzător

Am căutat să aflu, prin studiu direct, ceea ce spune Ellen White despre acest subiect. Chiar dacă aș fi crezut că sunt familiarizat cu această sursă, am fost surprins să descopăr o nouă perspectivă, diferită de practica noastră obișnuită. Iată dovezile!

Nu știm cât de curând se va încheia lucrarea.

Noi dorim să plantăm stindardul adevărului în noi locuri în fiecare an.

Noi dorim să adăugăm noi biserici în conferința noastră.

Ne-am răspândit capacitățile și energiile noastre cât am putut de mult.

(Review and Herald, 14 nov. 1899)

Semnul Sabatului – pretutindeni

Sigiliul lui Dumnezeu, încheierea lucrării și înființarea de noi biserici sunt legate profetic.

„Pretutindeni în lume, poporul Său trebuie să înalțe memoriale ale Sabatului Său, ca semn între ei și Dumnezeu, că El este Cel care-i sfințește.” (PM, 50)
„Cu prilejul înființării de noi comunități, slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să dea o atență învățatură cu privire la cuvenita păzire a Sabatului.” (Ellen White, *Mărturie*, vol. 6, p. 354)

Noile biserici – tezaurul misiunii

„Suntem aici, în această lume nouă (Australia – n. aut.), având foarte puține biserici, în majoritate formate din oameni săraci, care nu sunt pregătiți să ofere sprijin financiar lucrării. Cum am putea să reușim să înființăm biserici, școli, conferințe și să dezvoltăm lucrarea misionară medicală? „Trebuie oferit ajutor pentru ridicarea unei case de închinare pentru noua grupă de credincioși din Brisbane și, foarte curând, o biserică trebuie înălțată în Newcastle” (*Buletinul Conferinței Generale*, 2 martie 1899). Să notăm prioritatea „înființărilor”: noile biserici se află pe primul loc!

Extindere permanentă

„Noi teritorii trebuie să fie lucrate de oameni inspirați de Duhul Sfânt. Noi biserici trebuie să fie înființate, noi comunități de credincioși trebuie să fie organizate” (CET, 220). „Noi biserici vor fi înființate constant în diferite orașe și sate și este necesar să cunoaștem cum să lucrăm cu ele.” (*Review and Herald*, 22 oct. 1889)

„Domnul Hristos a trimis pe ucenicii săi în toate țările, la toate popoarele și toate limbile. Lui nu-i place când mulți care cunosc adevărul rămân împreună în același loc, pentru că sunt în primejdia de a se îmbiba de un spirit de critică și de căutare de greșeli. El dorește ca ei să se angajeze în lucrarea Sa, în noi câmpuri. El dorește ca ei să îi învețe pe oamenii care nu cunosc adevărul. Pe măsură ce ei deschid altora Cuvântul vieții, Domnul va mișca inimile ca să primească adevărul, și noi biserici vor fi înființate.” (SpM, 397)

Datoria tuturor bisericilor, inclusiv a celor noi

„Când bisericile sunt înființate, trebuie să li se prezinte nevoia de a ridica chiar din rândurile lor persoane care să ducă altora adevărul și să înființeze noi biserici. De aceea, toți trebuie să lucreze, să-și cultive la maximum talanții încredințați de Dumnezeu și să-și instruiască mintea să se angajeze în serviciul Maestrului lor.”

(*Mărturii*, vol. 3, p. 225)

„De ce pastorii – care ar trebui să se angajeze cu ardoare în slujirea specială de a deschide noi câmpuri și de a înființa noi biserici – zăbovesc în bisericile care au primit deja mare lumină și multe avantaje pe care nu le apreciază?” (13 RM, 208)

Semnul prezenței lui Dumnezeu

„Mâna lui Dumnezeu va fi recunoscută în înființarea de noi biserici” (LHU, 124). „În zilele apostolilor, se mergea pretutindeni, predicând Cuvântul. Noi biserici erau înființate.” (Mărturii, vol. 3, p. 450)

Definiția extinderii misionare

„Lucrarea s-a extins. Noi misiuni au fost deschise și noi biserici au fost organizate” (3 SM, 166). „Noi biserici au fost înființate de la ultima noastră adunare în corturi” (Mărturii, vol. 4, p. 313). „Cei care pretind a fi slujitorii Domnului Hristos să se ridice și să lumineze; pentru că lumina lor vie și slava Domnului răsare peste ei. Ei trebuie să înțeleagă că Domnul Hristos așteaptă ca ei să facă aceeași lucrare pe care a făcut-o El. Ei trebuie să lase bisericile care cunosc adevărul și să înainteze pentru a înființa noi biserici, pentru a prezenta cuvântul adevărului celor care nu cunosc mesajul de avertizare al lui Dumnezeu.” (Mărturii, vol. 6, p. 415).

Exemplu personal pentru început de an

„Nu știm cât de curând se va încheia lucrarea. Noi dorim să plantăm stindardul adevărului în noi locuri în fiecare an. Noi dorim să adăugăm noi biserici în conferința noastră. Ne-am răspândit capacitățile și energiile noastre cât am putut de mult. Am folosit fiecare bănuț economisit din drepturile de autor, pentru a împinge înainte lucrarea și pentru a organiza biserici.” (Review and Herald, 14 nov. 1899)

Mă rog ca orice comentariu cu privire la această lumină reformatoare să fie făcut de Însuși Duhul Inspirației. Sunt convins ca Satana este împotriva acestui semnal și va îngrămădi în calea trezirii noastre tot felul de baricade. Fiecare rostire inspirată este un sunet de trâmbiță către biruință. Nu avem de ce să batem pasul pe loc, prinși în febrilitatea diferitelor asalturi care nu aduc biruințe sfinte. Ajunge cu Sabatele fără tindă și altar, dar pline de scene și spectacole, actori, spectatori, fie ele și încreștinate sub nume mai pioase! Să facem ca Domnul să iubească Sabatele noastre! Să aducem sub acest steag rămășița răspândită pe întregul pământ, descoperind peste tot cetățile de scăpare ale Evangheliei!

Lucrul acesta nu se va face nici prin tărie, nici prin putere! Domnul secerișului să ne audă strigătul și să ne trimită Ploaie! Amin. ■

Bibliografie:

¹ Stephen C. Compton, *Rekindling the Mainline*, The Alban Institute, 2003, p. 73, 74

² *Spiritul Profetic*, în format electronic, pregătit de Ellen G. White Estate

Teodor Huțanu,
președinte
Uniunea Română

Să ne cunoaștem familia adventă...

Japonia este o monarhie constituțională, așezată în Asia de Est, pe un lanț de insule aflate între Oceanul Pacific și Marea Japoniei. Aproape 95% dintre cei 377.899 de km² ai țării sunt conținuți de cele patru insule principale: Hokkaido, Honshu, Shikoku și Kyushu. Populația este de peste 127 de milioane de locuitori, Tokyo, capitala țării, fiind una dintre cele mai populate orașe ale lumii. Dezvoltată pe fundamentul culturii și religiei chineze, Japonia și-a personalizat apoi literatura și cultul, dezvoltând un patrimoniu cultural specific.

Primul misionar creștin care a ajuns pe acest teritoriu a fost preotul iezuit Francis Xavier, în 1549. După numai 30 de ani, ca urmare a eforturilor lui și ale colaboratorilor, se estimează că erau 150.000 de credincioși și 200 de biserici. Acest succes a fost urmat de cea mai sângeroasă persecuție, prima constituție ce garanta libertatea de conștiință fiind adoptată abia în 1889.

În 1889, Abram La Rue, misionar care lucra în Hong Kong, vine pentru prima dată în Japonia, răspândind literatură adventistă. În 1890, a ajuns și S. N. Haskell, care a raportat atunci un botez, dar și faptul că mai sunt și alte persoane interesate de păzirea Sabatului. Primul misionar adventist trimis în Japonia a ajuns la Tokyo, în 1896, și a început lucrarea prin deschiderea unei școli biblice. Curând de la acea dată, aveau deja 60 de tineri elevi, unul dintre ei devenind pastor. În 1903, se deschide primul sanatoriu adventist, iar în 1908, încă unul, plus un cabinet de tratamente și o școală. Erau atunci 168 de membri adventiști în Japonia.

Astăzi, în Japonia, sunt peste 15.000 de membri, care se închină în peste 160 de biserici și grupe. Dintre cei aproape 1.500 de angajați ai Uniunii Japoneze, înregistrați de ultima statistică oficială, doar 20 erau pastori hirotoniți, restul reprezentând misionari, angajați ai casei de editură, profesori în școlile bisericii, medici și asistente din sanatoriile și spitalele adventiste sau angajați ai fabricii de alimente sănătoase.

Despre minunile contemporane de aici, doar un exemplu: în urma desfășurării proiectului „Semnând un miliard”, numărul persoanelor din această țară care au solicitat studii biblice a crescut cu 800%.

Adrian Neagu, pastor Conferința Oltenia

„CA S-O SFINȚEȘTI...”

ȘTEFAN RADU

Singurul pasaj din toată Scriptura care a fost scris inițial de mâna lui Dumnezeu este Decalogul, sau cele Zece Porunci. Documentul acesta reprezintă o transcriere a caracterului și a voinței atotputernicului și suveranului Creator, esența lui indubitabilă fiind iubirea. Creștinismul este religia iubirii – iubire față de Dumnezeu și iubire față de ființele omenești, oricare ar fi acestea, chiar și dușmani înverșunați.

Ură fără margini față de legea divină

Caracterul lui Satana este opusul caracterului lui Dumnezeu, de aceea el nutrește o ură înverșunată împotriva celor Zece Porunci. Pentru el, iubirea este un nonsens. În opoziția lui sălbatică față de guvernarea divină, Satana a încercat, de-a lungul întregii istorii a lumii noastre, să submineze și să anihileze legea divină. Pentru că biserica rămășiței ține poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, balaurul face război împotriva ei.

Monstruosul înșelător a încercat, prin uneltele omenești (vezi Dan 7,25), să producă o spărtură în chiar centrul legii

lui Dumnezeu, schimbând porunca a patra, care îi cheamă pe oameni să se închine Dumnezeului-Creator. Marele terorist invizibil a avut plăcerea să atace slăvitul turn al măririi divine, pretinzând apoi că Dumnezeu a făcut lucrul acesta. De ce porunca a patra? Pentru că aceasta este singura care întrunește condițiile ca să fie sigiliul cerului pentru închinătorii umani: numele lui Dumnezeu (Domnul), titlul Său (Creatorul) și teritoriul suveranității Sale (cerurile și pământul). Biserica rămășiței este chemată să dreagă spărtura (Is. 58,12), glorificând Legea lui Dumnezeu și restaurând Sabatul zilei a șaptea în drepturile lui originale. Facem oare lucrul acesta?

Lipsă de respect față de Sabat

Captivitatea babiloniană a poporului Israel a fost o consecință directă a apostaziei lor îndelungate. Ei au practicat idolatria, violența, imoralitatea, spiritismul etc. după modelul popoarelor păgâne învecinate. Una dintre cauzele principale ale ruinei lor naționale a fost lipsa de respect față de Sabatul Domnului; de fapt, numai din cauza acestui dispreț s-au simțit ei liberi să practice idolatria. În capitoul 13 al cărții sale, versetele 17 și 18,

Neemia a spus: „Oare n-au lucrat așa părinții noștri, și din pricina aceasta a trimis Dumnezeu nostru toate aceste nenorociri peste noi și peste cetatea aceasta? Și voi aduceți din nou mânia Lui împotriva lui Israel, pângărind Sabatul!” Acel dezastru fusese prezis de Dumnezeu cu claritate în Ieremia 17,27: „Dar, dacă nu veți asculta când vă poruncesc să sfințiți ziua Sabatului, să nu duceți nicio povară și să n-o aduceți înăuntru pe porțile Ierusalimului în ziua Sabatului, atunci voi aprinde un foc la porțile cetății, care va arde casele cele mari ale Ierusalimului și nu se va stinge.”

De la o extremă la cealaltă

După timpul lui Neemia s-a dezvoltat o nouă tendință, și anume modul fariseic de ținere a Sabatului, într-o încercare disperată de a evita o nouă prăbușire a națiunii. Buna intenție nu i-a ferit de aranjamente ciudate și nocive – nenumărate restricții și impuneri care au făcut din Sabat o zi insuportabilă, o povară pentru închinători. Frică permanentă de violarea regulilor, unită cu omniprezenta spionare a vieții oamenilor, a condus la un mod nenatural de respectare a Sabatului. Dacă Neemia a trebuit să opună atitudinii ușuratice manifestate față de Sabat și să facă o reformă în ce privește respectarea poruncii a patra, Isus a trebuit să facă o nouă reformă prin înlăturarea exagerărilor aduse de tradițiile rabinice, pentru ca ziua lui Dumnezeu să poată fi ceea ce fusese rânduită să fie – o bucurie și un mijloc de îmbogățire spirituală. Ambele extreme, ca de altfel toate extremele, sunt de inspirație satanică.

Sabatul – o zi sacră

Fie ca Sabatul să rămână ceea ce Dumnezeu a hotărât, o zi cu adevărat sfântă! Aduceți-vă aminte de ea! Sfințiți-o! Minimalizarea ei până la nivelul oricărei alte zile din cursul săptămânii sau transformarea acesteia într-un instrument de teroare nu este intenția lui Dumnezeu. Fiecare minut al Sabatului este sacru, de vineri seara de la apusul soarelui și până la următorul apus de soare. Acesta este timpul special al lui Dumnezeu. Este el un dar? Bineînțeles, un dar din Grădina Eden, și fiecare are

Fie ca Sabatul să rămână ceea ce Dumnezeu a hotărât, o zi cu adevărat sfântă! Aduceți-vă aminte de ea! Sfințiți-o! Minimalizarea ei până la nivelul oricărei alte zile din cursul săptămânii sau transformarea acesteia într-un instrument de teroare nu este intenția lui Dumnezeu. Fiecare minut al Sabatului este sacru, de vineri seara de la apusul soarelui și până la următorul apus de soare. Acesta este timpul special al lui Dumnezeu.

libertatea de a-l accepta așa cum vrea Dumnezeu sau de a-l refuza.

În Biblie nu există nici măcar un singur text care să declare sfântă și binecuvântată o altă zi a săptămânii, indiferent ce evenimente au avut loc în ziua respectivă. De asemenea, nu există nici măcar un text în toată Biblia, care să spună că Dumnezeu a retras vreodată binecuvântarea și sanctitatea pe care le-a conferit zilei a șaptea la creație.

Împăratul David, omul după inima lui Dumnezeu, s-a rugat astfel: „Binecuvântează dar casa robului Tău, ca să rămână pe vecie înaintea Ta! Căci ce binecuvântezi Tu, Doamne, este binecuvântat pentru veșnicie!” (1 Cron. 17,27) Sunt atât de semnificative și cuvintele lui Balaam din Num 23,19.20: „Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-I pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini? Iată că am primit poruncă să binecuvânteț. Da, El a binecuvântat, și eu nu pot întoarce!” În ciuda acestor declarații clare, s-au găsit oameni care au decis că ei pot schimba cuvintele lui Dumnezeu, că pot blestema ceea ce El a binecuvântat. Ce eroare!

Isus – Domn al Sabatului

Noi nu avem nevoie de interpretări romantice ale scopului și utilității Sabatului Domnului. Nu în teorii sau filozofii omenști găsim instrucțiunea vrednică de încredere în legătură cu respectarea zilei sfinte a lui Dumnezeu. Tot ce ne trebuie în legătură cu acest subiect a fost clar descoperit de Dumnezeu Însuși. Paginile inspirate ne spun nu numai care este adevăratul Sabat al Domnului; ele ne arată mai ales ce anume așteaptă Dumnezeu de la noi în legătură cu timpul Său cel sfânt. Există suficientă îndrumare practică dată nouă de Dumnezeu ca să știm cum să tratăm Sabatul Său, pentru a nu pierde niciunul dintre beneficiile lui minunate. Se așteaptă o anumită creștere

din partea acelor care sunt cu adevărat născuți din nou, nu mai puțin decât „starea de om mare, înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efes. 4,13).

Hristos este Domnul Sabatului (Marcu 2,28). El este Cel care l-a instituit la creație, pentru că nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El (Ioan 1,3). El a scris cele Zece Porunci, fiindcă, potrivit cu cele spuse de apostolul Pavel în 1 Cor. 10,1-4, Hristos a fost Cel ce i-a condus pe israeliți prin pustie. De aceea, Sabatul lui Dumnezeu este Sabatul creștin (care este sâmbăta, vezi Mat 28,1; Marcu 16,1.2.9; Luca 23,54-56; 24,1; Ioan 20,1.19). Găsim în Noul Testament unele texte care se referă la sărbători ale iudeilor (de pildă, Ioan 2,13; 5,1; 7,2), dar nicăieri Sabatul zilei a șaptea nu este numit „un praznic al iudeilor”. El „a fost făcut pentru om” (Marcu 2,27), pentru orice om din orice timp sau loc. Nu există o altă zi cu adevărat sfântă, stabilită de Dumnezeu pentru odihnă și comuniune cu El.

De la suflet la suflet

Noi nu trebuie să ne lăsăm terorizați de gândul că putem cădea într-o cursă legalistă. Iubirea față de Hristos și aprecierea pentru tot ce ne-a învățat El vor genera o atitudine corectă. Cu cât ne apropiem mai mult de Mântuitorul, cu atât vom prețui mai mult ceea ce Îi aparține. Cu cât ne cufundăm mai mult în oceanul sfințelor Lui precepte, cu atât mai intimă va deveni legătura noastră cu El și cu atât mai fericită va ajunge viața noastră. Fie ca Hristos, Domnul Sabatului, să fie Domnul nostru și eterna noastră tărie. ■

Ștefan Radu,
pastor pensionar,
SUA

MISIUNEA – CA PRIORITATE

LUCIAN FLORICEL

In așteptarea împlinirii făgăduinței revenirii Domnului Isus, am privit misiunea ca fiind o prioritate a bisericii. De aceea, dincolo de lucrarea personală, colportaj, evanghelizările publice din bisericile de pe teritoriul conferinței noastre, am fost preocupați de „lărgirea hotarelor Împărăției lui Dumnezeu”. Pe teritoriul conferinței, sunt încă multe zone albe, localități mari, comune și multe sate în care nu se cunoaște Adevărul. Ne gândim la orașe ca Măcin – Tulcea, Ovidiu – Constanța, Pogoanele – Buzău, Negru Vodă – Constanța, Însurăței – Brăila și multe altele, pentru care este nevoie de o strategie și de eforturi din partea întregii biserici.

Ne bucurăm că vă putem spune că în aceste zone avem deja mutate familii de misionari care, sub călăuzirea lui Dumnezeu, au format deja grupe de prieteni și susțin diverse seminare în clădiri proprii sau în instituții publice. Avem convingerea că roadele vor veni curând.

Sunt însă și localități mai mici care, susținute de misionari locali și de bisericile cele mai apropiate, sunt gata să fie așezate pe harta prezenței soliei celor trei îngeri. Mă gândesc numai la două dintre ele, deși numărul lor este mai mare: Șotânga și Vulcana-Băi, Dâmbovița.

Un loc mai bun – Zona albă, Șotânga

În primăvara acestui an, am primit o veste mai puțin bună. Grupa proaspăt formată în Șotânga se aduna în casa unui frate care a decedat cu mai mult timp în urmă și care și-a exprimat dorința ca, dacă se va înființa vreodată o grupă de studiu în sat, să fie găzduită în casa dumnealui. Numai că în această primăvară, gazda noastră ne-a rugat să evacuăm spațiul pe care ni-l pusese la dispoziție, deoarece fiica dumneaei urma să se căsătorească și avea nevoie de o locuință. Ne-am aflat într-o situație foarte delicată, pentru care întreaga grupă s-a rugat în mod stăruitor. Cu puțin timp înainte de a se împlini termenul la care trebuia să evacuăm casa, ni s-a prezentat o ofertă mult mai bună.

În imediata vecinătate a spațiului pe care îl folosisem până atunci, se afla o casă, chiar la șoseaua principală, cu fântână la poartă, cu gaze și cu camere mult mai generoase. Proprietara, plecată la lucru în Anglia (o simpatizantă mai veche a bisericii, cu rude apropiate în biserică), ne-a pus la dispoziție această casă, fără nicio obligație din partea noastră. S-au făcut rapid amenajările necesare, iar întâlnirile nu ne-au fost deranjate în niciun fel. Imposibilitatea de a ne mai întâlni la vechea locuință a fost

modul prin care Dumnezeu dorea să ne ofere un spațiu mai bun. Așa este Dumnezeu: dorește să ne ducă „într-un loc mai bun”.

Puterea biruinței – Zona albă, Șotânga

Unul dintre cei care s-au hotărât pentru botez este un tânăr, pe nume Mihai. Marea lui problemă în calea deciziei pentru botez nu era legată de înțelegerea doctrinei, ci marele său obstacol era viciul fumatului. În repetate rânduri a încercat să se lase de fumat, dar nu a reușit. Toate încercările și metodele folosite s-au soldat cu eșec. În timpul unei vizite pe care i-au făcut-o frații care lucrează în Șotânga, și-a mărturisit această neputință. După încurajări și sfaturi practice pentru renunțare la fumat, frații au ingenuncheat împreună cu Mihai și cu toată familia acestuia și s-au rugat stăruitor pentru puterea de care Mihai avea nevoie ca să renunțe la acest viciu.

Din seara aceea, Mihai s-a hotărât din nou să renunțe la fumat. De data aceasta însă a reușit să renunțe definitiv, convins fiind că secretul reușitei a constant în rugăciunile înălțate de frații de credință în ocazia aceea, și apoi, de fiecare în „cămăruța” lui. Lumina biruinței de pe fața lui Mihai reprezintă o încurajare deosebită pentru toți cei ce i-au fost alături în rugăciune. Sperăm ca în viitorul apropiat să se bucure și de experiența deosebită a legământului cu Dumnezeu.

Zona albă – Vulcana-Băi, Dâmbovița

De curând, pe 22 decembrie 2007, grupa de studiu de la Vulcana-Băi s-a îmbogățit cu încă trei membri. Astfel au ajuns la 14 membri botezați, pe lângă prieteni și copii. Cei botezați recent se numesc Diana Ghinoiu, de 21 de ani; Ciprian Mirea, de 27 de ani și Steliana Mirea, de 48 de ani. Fiecare dintre ei a avut propria experiență a convertirii și, în același timp, propriile lupte de purtat.

Diana Ghinoiu este singura din familie care a făcut pasul acesta. Familia ei nu numai că nu a fost de acord, dar s-a și împotrivit hotărârii ei. Niciunul dintre ei nu a vrut să participe la botezul ei. Când i s-a oferit Dianei ocazia de a spune câteva cuvinte în ocazia premergătoare botezului, lacrimile i-au inundat fața, arătând adevărata luptă a credinței acestei tinere. Biserica s-a rugat pentru ea și a încurajat-o, asigurând-o de sprijinul noii familii în care a intrat.

Steliana Mirea și Ciprian Mirea, mamă și fiu, și-au mărturisit bucuria acceptării lui Hristos ca Mântuitor

Conferința Muntenia

1

2

3

4

1. Șotânga – grupa de copii
2. Grupa de la Șotânga
3. Grupa de la Vulcana-Băi
4. Botez la Vulcana-Băi

personal, sperând cu multă credință că și soțul, respectiv tatăl, le va urma curând exemplul. Cu astfel de oameni putem spune că lucrarea lui Dumnezeu din Vulcana-Băi are viitor.

Dar, oare, ne putem opri aici? Anul acesta dorim ca noi zone albe să fie atinse de harul lui Dumnezeu. Ne gândim la Insula Mare a Brăilei, la

zecile de localități din județele Tulcea, Constanța, Brăila, Ialomița, Călărași și altele, poate atât de apropiate de noi, încât nici măcar nu le acordăm atenția cuvenită. Rămâne un subiect de rugăciune pentru fiecare membru al conferinței noastre ca misiunea lărgirii hotarelor Împărăției să ne cuprindă și pe noi. ■

*Lucian Floricel,
secretar Asociația
Pastorală,
Conferința Muntenia*

Visuri împlinite

EDUARD CĂLUGĂRU

In perioada 2005-2007, au fost inaugurate 35 de Case de rugăciune. Fiecare cu istoria ei, cu sacrificiile făcute pentru cauza lui Dumnezeu, cu minunile intervenției Lui, cu ocaziile câștigate sau pierdute. În fiecare dintre aceste istorii sunt oameni care s-au implicat, care au pus acolo o parte din viața lor, din energiile, din visurile, banii și timpul lor. Și toate acestea pentru ca, la sfârșit, locașul ridicat să fie dedicat lui Dumnezeu pentru predicarea Cuvântului Său.

Poate că cea mai veche dintre istorii este cea a comunității **Dănulești (BZ)**. Deși construcția bisericii a fost începută în 1953, ea a fost terminată și inaugurată mulți ani mai târziu. Inițial, biserica locală dispunea de foarte puțini bani (200 lei), dar, prin credință, în 20 august 2006 au început lucrările de renovare generală, care au fost finalizate în decurs de un an, pe data de 21 octombrie 2007, pentru suma totală de 6.200 lei.

Cea mai mare problemă nu a fost cea determinată de bani, ci de lipsa oamenilor care să se implice. Problemele erau multiple: satul număra 160 de locuitori; locul unde era amplasată biserica era greu accesibil; Biserica Adventistă număra 18 membri, iar cel mai „tânăr” avea 63 ani; 2 membri au plecat din sat; un membru a fost exclus, altul a murit; toți erau bolnavi... Spre bucuria membrilor, dar și a multor frați în credință prezenți la eveniment, în data de 22 septembrie 2007, comunitatea din Dănulești a fost inaugurată.

Cu siguranță că nu cunoaștem multe lucruri din experiențele comunităților. Însă din ceea ce știm, unele merită amintite pentru motivarea și încurajarea altora:

- **Dinamys (B)**: a fost cumpărat un spațiu ce a aparținut Bisericii Adventiste Reformiste, care a fost reamenajat;
- **Călărași (CL)**: o construcție impunătoare, spațioasă, cu un interior plăcut, într-o zonă centrală;
- **Constanța – Dumbrava (CT)**: o construcție nouă, spațioasă, în locul celei vechi. Tot aici se găsește noul sediu al RVS Constanța;
- **Belu (B)**: istoria începe cu un teren donat de o doamnă ortodoxă, de profesie medic, situat vizavi de clădirea veche și cu un pastor în vârstă, Teodor Niculescu, care a crezut în acest vis. Clădirea este modernă și are multe spații anexă;
- **Militari (B)**: dedicarea s-a putut face în urma lucrărilor conduse, și multe chiar executate, de un pastor pensionar devotat, Toma Cornel. În urma lucrărilor, clădirea, începută cu mai mult timp în urmă, a primit o „haină nouă”. Are acum un interior foarte frumos, cald, primitor;
- **Buzău – Filadelfia (BZ)**: o comunitate de romi, care are acum o clădire nouă, spațioasă, modernă, frumoasă, construită lângă cea veche;
- **1 Decembrie (GR)**: situată aproape de București, construcția bisericii a început în anul 1990. Ea a fost finalizată în anul 2006, după ce acolo s-a reîntors pastorul Ghioaldă Leonida, care demarase acest proiect;
- **Dedulești (BZ)**: istoria bisericii care arată ce se poate realiza când există unitate. O biserică nouă, destul de aproape de clădirea veche, realizată de un pastor tânăr, Robert Georgescu, sprijinit de

Comunități inaugurate în Conferința Muntenia

Nr.	Anul	Comunitatea	Jud.
1	2005	Dinamys	B
2	2005	Limpeziș	BZ
3	2005	Unguriu	BZ
4	2005	Călărași	CL
5	2005	Constanța - Dumbrava	CT
6	2005	Măruntșu	DB
7	2006	Belu	B
8	2006	Militari	B
9	2006	Buzău - Filadelfia	BZ
10	2006	Pârscov	BZ
11	2006	Pitulicea	BZ
12	2006	Bărăganu	CT
13	2006	Cornești	DB
14	2006	Găești	DB
15	2006	Ungureni C.	DB
16	2006	Vlădeni	DB
17	2006	1 Decembrie	GR
18	2006	Căscioarele	GR
19	2006	Ploșoru	GR
20	2006	Ștefești	PH
21	2006	Zalhanaua	PH
22	2006	Tulcea	TL
23	2007	Lanurile	BR
24	2007	Dănulești	BZ
25	2007	Dedulești	BZ
26	2007	Ileana	BZ
27	2007	Valea Salciei	BZ
28	2007	Mangalia	CT
29	2007	Ciocănari	DB
30	2007	Niculești	DB
31	2007	Titu	DB
32	2007	Viforâta	DB
33	2007	Ulmi	GR
34	2007	Movila	IL
35	2007	Drăgăneasa	PH

familia sa și de membri în vârstă (au lucrat cei de 80-90 de ani). Construcția a durat un an și cinci luni, a costat mai puțin de 200.000 lei și are 100 de locuri.

• **Viforâta (DB)**: o construcție nouă, frumoasă, cu multe spații anexă. Sala de cult are aproximativ 70 de locuri.

• **Niculești (DB)**: o comunitate de romi, care are acum, după mulți ani de așteptare, o clădire nouă, foarte mare, în zona centrală. Aceasta a putut fi finalizată datorită implicării pastorului pensionar Teofil Gâțan;

Comunitatea Drăgăneasa (PH)

Comunitatea Găești (DB)

Comunitatea Constanța-Dumbrava

Comunitatea Militari (B)

Comunitatea Bărăganu (CT)

Comunitatea Viforâta (DB)

Comunitatea Dedulești (BZ)

Comunitatea Movila (IL)

Comunitatea Călărași (GL)

Comunitatea Titu (DB)

Comunitatea Belu (B)

• **Titu (DB):** o construcție nouă, realizată de câțiva oameni devotați, într-un an și jumătate. Biserica dispune de peste 100 de locuri;

• **Tulcea (TL):** o construcție impunătoare, cu elemente de arhitectură foarte plăcute și cu o sală de cult spațioasă;

• **Movila (IL):** renovarea a presupus și o extindere a vechii construcții. Tânărul pastor Alin Văduva a lucrat cu un grup de frați devotați și împreună au reușit să schimbe complet vechea clădire.

La toate cele 35 de construcții, o latură importantă a fost cea financiară. Au fost făcute sacrificii personale de către membri, s-a implicat și Conferința Muntenia. Însă trebuie spus că dacă nu ar fi fost contribuția substanțială a unor sponsori (oameni de afaceri, și nu numai, membri adventiști și alte persoane), multe dintre acestea nu puteau să fie finalizate. Dar mai presus de noi toți, Cel care a condus totul, care a impresionat persoanele, care a motivat, care a atins inimile, care ne-a ferit de accidente

tragice, care a binecuvântat este Tatăl Ceresc, căruia I se cuvin recunoștința și lauda noastră! ■

*Eduard Călugăru,
trezorier
Conferința Muntenia*

„Milă voiesc, iar nu jertfă!”

VADIC TĂNASE

Indiferența, un mod de a ucide semenii, se instalează cu domiciliu definitiv în inimile creștinilor, căutători de interese egoiste și prea îngrijorați de propria soartă.

Se pare că, din ce în ce mai mult, durerea lumii nu mai este trăită empatic de creștinul care, deși propovăduiește altora despre Hristos, uită sau nu vrea să trăiască asemenea Lui.

Pentru o lume bolnavă, pe moarte, cu suferințe atingând cele mai sensibile domenii ale existenței umane, speranța înmiresmată în mângăierile unui Dumnezeu îndurător trebuie să fie nota dominantă a mesajului transmis.

Poate că nu întâmplător, „mila” este menționată în mod special atât în Vechiul, cât și în Noul Testament ca fiind exprimarea normală și necesară într-o relație plăcută Lui.

În acest sens, al unei relații normale și plăcute, am realizat o serie de programe de sănătate prin care lumea să cunoască învățătura special trimisă de Dumnezeu pentru „o vreme ca aceasta”. Un zâmbet mai mult, o lacrimă mai puțin, un suspin amânat atunci când speranța va înlocui descurajarea – acestea sunt prioritățile care au fost stabilite în Departamentul Lucrare Personală.

Binecuvântarea nu a întârziat să vină. Rând pe rând, am descoperit că Dumnezeu avea pregătiți oameni cu daruri de vindecare (medici și asistenți medicali), săli disponibile, gata pregătite, care așteptau parcă să prindă ecoul prezentărilor înviorătoare. Astfel, în urma expozițiilor de sănătate s-au constituit cluburi cu prezentări diverse, care au continuat să funcționeze timp îndelungat, adunând zeci și sute de oameni la Constanța, Ploiești, Buzău, Târgoviște, Câmpina, Fetești, Râmnicul Sărat, dar și în multe localități rurale. Bucuria constă

Seminar de sănătate — București

Întâlnire cu Asociația de pensionari

nu doar în prezentarea acestor seminare medicale publice (pe diverse teme: boli cardiovasculare, endocrine, pulmonare; remedii naturale, recuperare medicală, nutriție, automasaj, antistres etc.), ci și în faptul că oamenii au încredere în serviciile și în intențiile noastre și au prezentat interes și pentru seminare pe teme spirituale: „Echilibrul mintal-spiritual”, „Respirația sufletului”.

În taberele de sănătate organizate de Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie, participanții au descoperit sistemul nostru de închinare în Sabat și au cerut adresele bisericilor adventiste din apropierea locuințelor lor.

Un factor plin de încurajare a fost invitația făcută de patru asociații de pensionari din București, printre care și Alianța Națională a Pensionarilor. În zonele centrale ale Capitalei (Lipsani, Piața Romană), ni s-au oferit gratuit spații în care ne-am întâlnit regulat cu membrii acestor asociații, pentru a le prezenta seminare medicale și spirituale.

Într-un mod providențial, Dumnezeu a trezit interes și a deschis ușile școlilor, pentru a putea prezenta elevilor un stil de viață sănătos, și nu numai atât. Astfel, în București, la un colegiu central, în urma prezentărilor seminarelor antidrog, elevii din patru clase au cunoscut fața periculoasă a drogurilor, iar la două școli, unii elevi din clasele V-VIII participă la seminarele NEW START și prezintă apoi în fața colegilor lor ce au învățat.

O altă zonă care merită „mila” noastră o reprezintă sfera căminelor de copii. Pentru cei doritori să învețe, dar care nu au susținere financiară pentru meditații, studenți voluntari s-au oferit să mediteze acești copii în „căminele” lor.

Toate acestea sunt activități în cadrul programului Sola Scriptura, iar pasul următor acestora este înscrierea participanților la cursurile biblice.

Am înțeles și experimentat un lucru: dacă tu faci ceva, Domnul va binecuvânta activitatea ta. Dacă semeni tu, El va da ploaie; dacă seceri tu, El va face grânele să rodească; dacă strângi tu, El va construi locul de depozitare; dacă pleci tu, El te va conduce; dacă te rogi tu, El îți va răspunde; dacă îți este milă de cineva, El va da vindecare; dacă începi tu, El va desăvârși. Totul este între tine și El.

Vrei să înveți ce înseamnă „milă voiesc, iar nu jertfă!”?

Ascultă durerea lumii ce se rostogolește cu ecou în inima de Tată a lui Dumnezeu. ■

*Vadic Tănase, director
departamentul Școala
de Sabat/Lucrare
Personală,
Conferința Muntenia*

Misiunea prin educație

ROMICĂ SÎRBU

Ințeleș și aplicat corect, în lumina inspirației, sistemul de educație adventist poate să ne aducă mai aproape de împlinirea mandatului divin – Evanghelia până la marginile pământului –, și astfel, aproape de „arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2,13). Aceasta deoarece „Școlile noastre sunt mijloacele speciale ale lui Dumnezeu de a pregăti copiii pentru lucrare misionară. Părinții trebuie să-și înțeleagă responsabilitatea și să-și ajute copiii să aprecieze marile privilegii și binecuvântări pe care Dumnezeu li le-a asigurat prin mijloacele educaționale” (Ellen White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 122). Pe de altă parte, prin sistemul de educație adventist ne este oferit și un câmp misionar deosebit.

„Tinerii din lume, a căror minte nu a fost coruptă de senzualitate, vor veni în legătură cu aceste școli și acolo vor fi convertiți... Sunt instruită că acest fel de lucrare misionară va avea cea mai grăitoare influență pentru

Tinerii din lume, a căror minte nu a fost coruptă de senzualitate, vor veni în legătură cu aceste școli, și acolo vor fi convertiți... Sunt instruită că acest fel de lucrare misionară va avea cea mai grăitoare influență pentru extinderea luminii și pentru cunoașterea adevărului.

(MS.150, 1899)

Liceul Teologic Adventist — București

extinderea luminii și pentru cunoașterea adevărului.” (MS, 150, 1899)

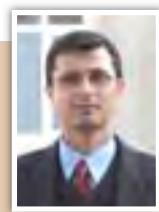
Ca exemplificare, mi se pare grăitoare experiența trăită de colegul meu Benjamin Ciurea, în comunitatea Voluntari, unde, printr-o minune a harului, funcționează o grădiniță adventistă (spun „minune”, pentru că s-a realizat prin contribuția substanțială a unei familii de prieteni de adevăr). „Într-o dimineață de Sabat”, povestește el, „a intrat pe ușa bisericii un bărbat cu doi copii”. Benjamin Ciurea și-a dat repede seama că respectiva persoană nu era familiarizată cu biserica, așa că l-a abordat, prezentându-se ca pastor al bisericii. În discuție, a aflat cu uimire că bărbatul era acolo la insistența celor doi copii ai săi, care frecventau grădinița bisericii și care doreau cu tot dinadinsul să vină și la Școala de Sabat. Uimirea continuă, pentru că el spune cum copiii povesteau seara părinților ceea ce învățau la grădiniță și cum, încet, viața de familie s-a schimbat. Sunt fericiți, dar îngrijorați. Vor și o școală adventistă pentru copiii lor, când vor termina grădinița, pentru că în zonă nu este încă niciuna. Sunt încă multe de povestit cu privire la acest subiect, fapte ale Duhului Sfânt săvârșite și prin sistemul adventist de educație.

Cu scopul acesta, pe teritoriul Conferinței Muntenia funcționează 12 grădinițe (5 în București, 2 în Ploiești, 2 în Dâmbovița, una în Buzău, una în Constanța și una în Brăila), școala Mihai Ionescu, cu clase I-VIII, Liceul Ștefan Demetrescu și Școala Teologico-Sanitară „Doctor Luca”, Brăila. Perspectiva anului în care am intrat o măsurăm deocamdată în planuri: înființarea a zece grădinițe și începerea construcției unei școli cu clasele I-VIII, la Ploiești. Împlinirea lor cere, dincolo de orice, credință în Dumnezeu care a spus că „nu ne vrea cu niciun chip rămași în urmă în lucrarea de educație”. (Idem, p. 38) ■

Școala generală Mihai Ionescu — București

Romică Sirbu,
director Departamentele
Educație și
Libertate Religioasă,
Conferința Muntenia

Gustați și vedeți...!

COSMIN VLAHOPOL

Când eram mic, treceam cu un soi de sfială pe lângă casa de la „Șapte Drumuri”, veche și galbenă de vreme, parcă ascunsă nouă, și totuși deschisă altora... Tata îmi spusese că acolo era cantina evreiască și, în mintea mea de copil, începuse să se depeze povestea locului. Nu găseam nimic mai frumos decât să fii evreu și să poți mânca acolo. Să poți sta printre ai tăi, să mănânci din ale tale, să se închidă parcă un cerc în jurul tău și al celor ca tine și să fie masa mai mult ca acasă...

Sante oferă mult mai mult decât atât.

Sante este primul restaurant vegetarian din Iași și aparține unui membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. „Pentru mine, *Sante* este acel vis din copilărie, care s-a împlinit acum. Este 'cantina adventistă', într-o oarecare măsură, pentru că aici, noi, 'evreii' care credem în Isus Hristos, mâncăm curat dintr-ale noastre și cu ai noștri, iar asta ne face bine.”, spunea proprietarul restaurantului.

Fratele Dan și sora Rodica Apostol sunt părinții ideii și ai localului. Realizarea visului lor – acela de a vorbi despre Dumnezeu, prin împlinirea uneia dintre nevoile umane fundamentale – s-a împlinit cu ajutorul copiilor: Anca, fiica lor, și soțul ei, Gicu Lupu. Ei sunt cei care luptă pentru ca *Sante* să răspundă nevoilor fizice și chiar spirituale ale oamenilor. Spun „luptă”, fără să mă gândesc de două ori. De ce? Pentru că a venit timpul ca tot ce am învățat până acum să punem în practică, iar din acest punct de vedere, *Sante* este restaurantul care răspunde sfaturilor Spiritului Profetic.

Alte motive pentru care cineva trebuie să lupte pentru existența unui astfel de restaurant sunt atmosfera plăcută, „ca acasă”, și prezentarea corectă a învățăturilor lui Dumnezeu cu privire la alimentația sănătoasă.

Sante este o provocare, un experiment, o inovație, o mărturie. În contextul unei mentalități mai degrabă nefavorabile, *Sante* pledează pentru un regim vegetarian, pentru renunțarea la fumat și la alcool. A ieși în oraș, a mânca la restaurant – activități ale omului modern, care nu mai are timp să gătească și nici măcar nu mai dorește – înseamnă un mod de a te deconecta de activitatea stresantă a zilei și de a te bucura de o cină alături de familie sau de prieteni. În acest fel, *Sante* este o invitație pentru cei care locuiesc în Iași, și nu numai, de a-și împlini foamea fizică și de relații. Acest restaurant transmite, de asemenea, și un mesaj special atunci când, de vineri seara până sâmbătă la apus, clienții fideli sau curioșii găsesc ușile închise și încearcă o explicație pentru refuzul patronilor de a beneficia de o jumătate de weekend profitabil. E Sabat. Și unii dintre ei o știu deja: „Sunt adventiști.” Sau atunci când găsesc pe mese reviste *Viață+Sănătate*, pe care le răsfoiesc în timp ce așteaptă comanda și pe care le pot cumpăra, la sfârșit. Sau standul cu cărți de la intrare, prin care rețete, sfaturi de sănătate, așternute pe hârtie, ajung în mâinile oamenilor.

Aceasta este „lupta” pe care *Sante* o duce pentru a transmite un mesaj special către clienții bine aleși, pentru că un restaurat, și mai ales unul vegetarian, își selectează clienții de la sine; *Sante* este un mod de a ajunge la

oamenii dintr-o anumită categorie socială și materială, greu accesibilă.

E seară și stau de vorbă cu Gicu, la un suc. Deși el încearcă mereu să mi-l vândă pe cel de cătină, rareori pot să renunț la fresh-urile de grepfrut sau portocale. Însă, cu această ocazie, servesc suc de mere...

E aproape ora 22:00 și telefonul sună. Patru oameni flămânzi caută chiar restaurantul vegetarian. Peste un sfert de oră, intră înghețați, dar zâmbind, și nimeni nu are curajul să le spună că e... închis. Se pornesc cuptoarele, se întinde aluatul, să fie pită neagră și albă, după gust.

Începe povestea meniului, spusă chiar de stăpânul localului: ciorbă de perișoare, de năut sau de legume... ardei cu smântână vegetală, budincă de cartofi sau hribi cu usturoi, cârnăciori vegetali, ciupercuțe umplute, paste de toate felurile și chiar lasagna, cu sosuri îmbietoare. Ascultând cum e un meniu sau altul, oaspeții par încântați de ofertă. Tartă cu ciuperci sau cu praz, pizza, cartofi cu tofu, salate proaspete de iți scrâșnesc dinții, toate au fost comandate de oaspeții serii. Ei nu au comandat același meniu, de aceea furculițele lor se plimbau de la o farfurie la alta, pentru a degusta minunatele feluri de mâncare care

arătau excelent. La sfârșit, în loc de desert, fiind prea târziu pentru clătite cu dulceață, banană în crustă aromată cu înghețată sau chiar salată de fructe, se servește „vorbă”, cât cuprinde, despre mâncare, despre oameni, despre... El.

Poate fățiș, prin cuvântul scris sau rostit, poate discret, mereu, prin hrana proaspătă și servită cu drag, Dumnezeu este în acest loc și îi susține pe oamenii care Îl sfințesc, prin această activitate. „De multe ori, când ajungeam acasă, vorbeam cu Anca și o întrebam dacă să ne mai ocupăm de restaurant... Singurul motiv pentru care am mers mai departe a fost Dumnezeu”, mi-a mărturisit, în aceeași seară, Gicu.

Am plecat bucuros și liniștit, pentru că mâncasem bine, ca întotdeauna, pentru că văzusem oameni împliniți, servind și fiind serviți, pentru că aveam sufletul plin de vorbe din care să se țese atmosfera *Sante*. Mai mult decât atât, pentru că Dumnezeu este pus la încercare, gustat și provocat, iar prin bunătatea Lui, nu poate decât să devină hrană zilnică. Dacă numai pentru acest motiv *Sante* se mai deschide, atunci, cu siguranță că va avea succes în continuare! ■

*Cosmin Vlahopol,
Comunitatea Iași,
Conferința Moldova*

Psalmul 67

*Dumnezeu să aibă milă de noi
și să ne binecuvânteze,
să facă să lumineze peste noi Fața Lui,
ca să se cunoască pe pământ calea Ta,
și printre toate neamurile mântuirea Ta!*

*Te laudă, popoarele, Dumnezeule,
toate popoarele Te laudă.
Se bucură neamurile și se veselesc;
căci Tu judeci popoarele cu nepărtinire,
și povățuiești neamurile pe pământ.*

*Te laudă, popoarele, Dumnezeule,
toate popoarele Te laudă.
Pământul își dă roadele; Dumnezeu,
Dumnezeul nostru, ne binecuvântează,
Dumnezeu ne binecuvântează,
și toate marginile pământului se tem de El.*

Necaz transformat în binecuvântare

VALERIA ROMAN

Domnul primar se întoarce în câteva clipe. Este foarte ocupat cu intervențiile de după inundații”, ne informează o secretară vizibil preocupată cu un teanc de dosare... După câteva minute de așteptare, apare primarul, un tânăr inginer, care ne poartă politicos în biroul lui. „Suntem o fundație a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, care desfășoară activități de refacere în orașul Tecuci”, ne începem noi pledoaria. „Am venit împreună cu o echipă de la televiziunea noastră, *Speranța TV*, pentru a vedea cum mai stau lucrurile în oraș, după potopul din luna septembrie...” În următoarele minute, primarul Eduard Finkelstain își intră în rolul de gazdă. Ne arată mai întâi o hartă ingenioasă, colorată în funcție de gradul de afectare a caselor și a infrastructurii orașului, după care repetă – pentru a câta oară?! – bilanțul trist al pagubelor: trei vieți curmate, drumuri impracticabile, 506 case distruse în totalitate, 206 cu avarii structurale și alte 801 imobile afectate mai mult sau mai puțin de ape. Nu puteam să plecăm însă până nu aflăm cum au intervenit autoritățile, ce măsuri de urgență pe termen lung s-au luat, câți bani a alocat Guvernul s.a.m.d. Am plecat din biroul primarului, convinși că lucrurile nu stau atât de roz pe cât par. Și, într-adevăr, curând aveam să vedem cu ochii noștri fața mai puțin cosmetizată a realității.

Primarul orașului Tecuci descriind dimensiunile dezastrului

★ Pe strada Grigore Alexandrescu, se văd bine urmele prăpădului. Majoritatea caselor stau într-o rână, gata să se prăbușească, în timp ce în

curți sau de-a dreptul, în drum, sunt amplasate module locative (274 de astfel de module au fost distribuite în tot orașul). Ieșiți la porțile curților lor,

Săvel Lupu, omul care a dus greul lucrărilor

Casa familiei Stan, aproape de finalizare

oamenii încep să-și spună păsurile... „Suntem vai de capul nostru, nu mai putem locui în casele pline de igrasie, înscrieți-ne și pe noi pe liste”, insistau oamenii. Pe fețele lor, brăzdate de povara anilor, se vedeau neputința și disperarea...

★ Familia Răbușapcă are patru copii, ultimul având doar câteva luni. Mama, Cătălina, ne povestește cum a fost în noaptea dezastrului: „Se auzea un vuiet puternic, și apele năvăleau în curți și în case. Nu știam ce să facem, încotro să o luăm. Am avut noroc cu sora mea și cu un vecin, care mi-au luat copiii cu o căruță, că altfel ne puteam îneca toți. Am stat două zile pe un câmp și am dormit în mașină. Am pierdut multe lucruri, iar în casă nu mai putem locui din cauza umezelii...” Cu toate acestea, membrii familiei nu și-au pierdut speranța, fiind convinși că experiența *potopului* va rămâne în curând doar o amintire tristă. Încrederea lor a fost răsplătită prin grija Bisericii Adventiste, care le-a oferit suport pentru construcția unei camere, în care stau acum adăpostiți de gerul iernii.

★ În josul străzii locuiește familia de pensionari Stan – Zalezna și Mihai. În casa lor, apa a bălțit vreo trei zile, timp în care au locuit pe la rude. Întorși acasă, au evaluat pagubele și s-au grăbit să treacă la acțiune. Au tocmit câțiva meseriași și, împreună cu voluntari din Biserica Adventistă, au clădit într-un timp record o locuință caldă și sigură.

★ Frații Botezatu și familiile lor au trecut printr-o experiență la fel de dramatică. Dacă nu era un vecin care să-i coboare din podul casei, acolo unde se refugiaseră, riscău să se prăpădească în vâltoarea apelor. Șocați de cele întâmplate, câteva zile au dormit în stradă. Astăzi Îl laudă pe Dumnezeu pentru că adventiștii le-au oferit sprijinul necesar pentru a-și construi un acoperiș deasupra capului. Înainte de sfârșitul anului, cei trei copii ai lui Dorel au stat în jurul sobei, într-una dintre camerele în care mirosea a var proaspăt... Alte două case se înalță în aceeași curte, gata să-și primească locatarii fericiți.

★ Casa pensionarilor Georgeta și Ionel Țocu s-a topit și ea sub greutatea apelor. Până să se prăbușească de tot, ziaristii au

fotografiat-o din toate unghiurile, ca simbol al distrugerii... Câteva zile mai târziu, curtea casei devenise un adevărat șantier. Aici s-a turnat prima temelie, iar lucrările au continuat cu sârg până la venirea gerului.

Dacă majoritatea sinistraților așteaptă vremuri mai bune pentru a se apuca (sau a continua) de lucrările la noile case, câțiva se pot considera norocoși. Încă de la sfârșitul lunii septembrie 2007, Biserica Adventistă, prin ADRA România, a demarat proiectul de reconstrucție a unor case din Tecuci. Astfel, 25 de locuințe afectate de ape au fost refăcute, 7 dintre ele fiind reconstruite în totalitate. Acestea adăpostesc deja 3 familii, urmând ca celelalte să se bucure de confortul unei case noi, odată cu sosirea primăverii.

Beneficiarii acestor locuințe au văzut cu ochii lor ce înseamnă necazul transformat în binecuvântare. Ei cunosc prețul acestor minuni și faptul că ele au căpătat viață cu ajutorul oamenilor... Este momentul să mulțumim celor care s-au implicat în mod constant în acest proiect ambițios. Alături de ADRA, care a coordonat proiectul de reconstrucție, au dus greul lucrărilor și pastorul local, Săvel Lupu, neobosit și

perseverent, alți pastori și laici voluntari din comunitățile Tecuci, Matca, Ivești, Galați, Botoșani, Roznov (Neamț), Dâmbovița, Teleorman etc. Locuitorii orașului Tecuci pot vedea acum creștinismul practic al adventiștilor care, în mod nediscriminatoriu, au fost alături de semenii lor aflați în impas.

Optsprezece familii de credincioși adventiști au suferit pagube materiale în urma inundațiilor devastatoare de la Tecuci. Astfel, 5 case au fost distruse în totalitate, 11 au suferit avarii structurale, iar alte 2 case au necesitat lucrări de recondiționare, fiind afectate în mai mică măsură. Alături de cele 18 familii, alte 7, aflate în situații delicate, au fost incluse în proiectul de reconstrucție inițiat de ADRA România. Bugetul acestui proiect se ridică la 430.000 lei, bani proveniți din colecta specială a bisericii, din sponsorizări și din rețeaua ADRA Internațional. Inaugurarea imobilelor este prevăzută pentru luna aprilie 2008. ■

*Valeria Roman,
Departamentul Relații
Publice ADRA,
România*

Voluntari lucrând la reconstrucția caselor

Frate Paulini, am dori, mai întâi de toate, să vă prezentați cititorilor revistei noastre.

Mă numesc Paulini Ene și locuiesc în Brăila. Sunt inginer în chimie alimentară și medic internist. Am îndeplinit diferite slujbe în biserică, am fondat cele două școli sanitare adventiste din Brăila, pe care le-am condus, ca director, până în 2004. M-am retras din învățământ în 2006. Soția mea, Olga Ene (născută Carabelea), este, de asemenea, medic specialist urgențe, profesoară până în 2006. Ambii suntem pensionari. Fiica noastră, Ruxandra-Cristina Panaite, este asistentă medicală, soție de pastor. A lucrat cinci ani în spital, la patul bolnavilor, apoi șase ani ca profesoară de nursing, la școala noastră.

Ce legătură are numele dumneavoastră cu fr. Petre Paulini?

Nu am legături de rudenie cu familia Paulini. Părinții mei aveau o admirație deosebită pentru persoana fr. predicator Petre P. Paulini, iar mie, fiind primul născut, după ce au transformat cârciuma în casă de rugăciune, mi-au dat numele de Paulini, exprimând prin aceasta dorința lor de a ajunge și eu predicator. A existat o chemare în acest sens, în 1957, dar condițiile de atunci nu mi-au permis să-mi dezvolt acest vis.

Privind în urmă la anii care au trecut, cum apreciați evenimentele din viața dvs., traseul de la ingineria chimică alimentară la medic și director de școală?

Ca să caracterizez în puține cuvinte traseul vieții mele, pot spune că niciodată nu am dus până la capăt un proiect pe termen lung, în modul în care l-am gândit inițial, pentru că totdeauna a intervenit ceva, fie blocându-mi planurile și dorințele inițiale, fie oferindu-mi altceva. Am început liceul teoretic și am terminat liceul comercial, am vrut să mă calific într-o profesie și am ajuns să practic alta. Schimbarea locului de muncă, de asemenea: de la inginerie la contabil, secretar juridic, medic, fotograf, meditator, director de școală etc. Nu de puține ori, acestea au fost dureroase și de neînțeles la vremea lor. Astăzi însă am convingerea că aceasta a fost voia lui Dumnezeu, deoarece din toate am învățat câte ceva, care mi-au folosit mai târziu. Ba mai mult, când știu cât au suferit alții pentru credință, mă consider privilegiat.

De curând, Conferința Generală v-a oferit o distincție specială. Care a fost motivul acestei medalii?

O viață în slujba Seme

A fost o surpriză. Nu m-am gândit că cineva, de la un asemenea nivel, va evalua și va aprecia întreaga mea activitate în biserică. Aceasta cu atât mai mult cu cât aprecierile locale ale unor inițiative laice pot fi diferite de cele de la nivelul conducerii mondiale a Bisericii. Vă mărturisesc că de atunci sunt întrebări care chiar mă tulbură și multe nopți nu am liniște.

Cum s-a născut în mintea și inima dvs. proiectul „Școala postliceală de asistent medical de la Brăila”?

Educația și sănătatea sunt parte integrantă din mesajul Scripturii. Unii dintre pastorii pionieri adventiști din România au fost intelectuali remarcabili, alții le-au urmat exemplul, și de aceea au fost respectați și au avut succes în câștigarea de suflete. Lor le datorăm mult. Promovarea ignoranței costă mult și nu trebuie încurajată.

Din cauza regimului trecut ateist, tinerii adventiști au fost frustrați de dreptul fructificării tuturor capacităților lor intelectuale. Din aceleași cauze, mulți nu s-au putut califica într-o profesie dorită, pentru a-și câștiga existența și, în același timp, să-I poată sluji lui Dumnezeu. Dacă alții aveau motive să înființeze școli sanitare, noi cu atât mai mult! Cât de mult se doreau asemenea școli s-a văzut chiar la prima serie când, printre

cei 80 de candidați, au fost elevi peste vârsta de 40 de ani, care au reușit.

Într-un articol publicat recent într-o revistă, sub titlul „Enigma intelectualului evreu”, se arată că evreii reprezintă circa 0,4% din populația globului. Și totuși, 25% din totalul laureaților premiului Nobel sunt evrei. Autorul descoperă secretul acestui succes în Deut. 4,6 și în Is. 42,6. Aceste făgăduințe ne aparțin, iar Spiritul Profetic susține această afirmație. E drept că se mai cere o condiție. Am ascultat o predică interesantă pe acest subiect: „Domnul te va face să fii cap” (Deut. 28,13), în care vorbitorul a adăugat: „Dar să nu ți se urce la cap.” Este nevoie de discernământ.

Când și cum ați început acest proiect?

La 12 mai 1991, la Adunarea Generală care a avut loc la Brașov, am fost ales președinte al Asociației „Sănătate și Temperanță” (A.S.T.). Atunci am propus, și s-a aprobat, să se înființeze o școală sanitară sub egida A.S.T. Au urmat demersurile de rigoare și, la 1 octombrie 1991, școala a început să funcționeze, în regim privat, cu 70 de elevi. În 7 aprilie 1993, la o întâlnire cu fr. R. Strasdowsky (director al Departamentului Educație la Diviziunea Euro-Africa), am aflat că bisericile au dreptul de a înființa școli

nilor

teologice în rețeaua învățământului de stat. Am făcut demersurile necesare și, în 1994, am înființat și Școala Postliceală Teologico-Sanitară „Dr. Luca”, cu drept de a susține și elibera diplome de stat pentru ambele școli.

De ce ați dorit să înființați o școală medicală adventistă?

Personal, nu aveam nevoie de o asemenea școală, dar știam că Biserica Adventistă are nevoie. Școala trebuia să fie asistată de Biserică, pentru a fi sigur că respectă principiile misionare ale educației adventiste. Dacă o pregătire profesională se poate obține și în alte școli de profil, a lucra în spirit adventist nu se poate realiza decât aici. De aceea, mi s-a părut corect ca cei ce vin aici să fie informați de la început despre ceea ce li se cere și să accepte în mod deliberat. Pentru aceasta, am introdus la admitere un interviu de orientare religioasă, constând într-o discuție cu candidatul, care ia astfel cunoștință de aceste condiții și semnează un angajament în acest sens. Faptul acesta a atras și tineri de alte confesiuni, din toate județele țării, și chiar din Moldova și Ucraina. Ei au venit la noi tocmai pentru că aici erau siguri că vor găsi o atmosferă creștină. Convingerea mea este că acest spirit adventist trebuie susținut. Dacă dispare, școlile noastre nu-și justifică existența.

De ce ați ales numele școlii „Dr. Luca”?

Școala noastră din rețeaua de stat s-a numit la început „Școala Postliceală Teologico-Sanitară Adventistă de Ziua a Șaptea”. Ulterior, am fost sfătuiți de persoane din Ministerul Educației să-i schimbăm numele, și am ales „Doctor Luca”, pentru a sublinia că unul dintre evangheliști a fost medic. Școala trebuie să fie misionară chiar prin numele ei.

Care au fost cele mai grele momente în realizarea acestui proiect ?

Eram conștient că inițiativa nu va fi primită cu entuziasm. De aceea, am pornit cu prudență. Știam că dacă lucrarea este după voia lui Dumnezeu, El ne va da și succes. Răspunderea asumată era mare, implicând viitorul tinerilor, cheltuieli materiale etc. Garanțiile Ministerului Sănătății, de care aparțineau atunci aceste școli, deși ferme, erau incerte. Nimic nu era stabil după Revoluție și nici precedente nu existau. Așadar, trebuia să mergem numai prin credință. Era nevoie de resurse umane adventiste, de aprobarea Direcției Sanitare pentru a ne permite să facem practică în spitale, era nevoie de spațiu de școlarizare etc. Acestea s-au rezolvat rând pe rând, nu fără probleme. Ulterior, tot timpul au existat situații critice, fiecare putând anihila totul. Și totuși, nu numai că s-au rezolvat, ci școala a prosperat continuu, și Îi mulțumim

lui Dumnezeu pentru toate soluțiile oferite. Greu este și azi.

De unde ați primit resursele financiare pentru realizarea bazei materiale a școlii?

Începutul a fost dificil. Nimeni nu s-ar fi oferit să riște vreo sumă de bani, investind într-un proiect aparent nesigur. De fapt nici nu se prea știa a cui este școala. De aceea, inițial, am folosit ce am avut eu și familia mea. Oricum, la 1 octombrie 1991, când elevii au intrat în clasă, au găsit minimumul de mobilier și material didactic pentru cele două clase amenajate în subsolul comunității Rahova, unde am fost acceptați, dar nu fără opoziție. După începerea cursurilor, s-au încasat taxe școlare. Taxele nu au fost mai mari decât la alte școli. Și totuși, în 1992, am amenajat un internat pentru fete. Am construit apoi o sală de clasă deasupra vestiarului. În 1994, s-a cumpărat, prin licitație, actuala proprietate, la care Uniunea Română a contribuit cu 3.200 lei (3/4 din preț). În 2001, s-a cumpărat și casa din apropierea internatului, iar la 22 noiembrie 2002, s-a inaugurat clădirea cea nouă, construită cu ajutorul Diviziunii, Uniunii Italiene și mobilată de „Secours adventiste” (ADRA) Franța Sud.

Din 1994, „Secours adventiste” Franța Sud (fr. Alain Lovera) a investit anual sume mari, atât pentru amenajarea internatului și îmbunătățirea bazei

materiale pentru școală, cât și pentru susținerea financiară a elevilor orfani, săraci, cu dificultăți etc. Pe de altă parte, „Atlantic Union College”, Lancaster, S.U.A., „Pacific Union College”, „Loma Linda” etc. au susținut școala din punct de vedere didactic și, parțial, material. În anul 2000, Uniunea Italiană a dorit construirea unui campus, inițiativă care nu a fost însă finalizată.

Cum ați format colectivul profesoral? Sunt numai cadre didactice adventiste?

Inițial, așa a fost. Însă când școala s-a dezvoltat, având chiar și zece clase (284 elevi), solicitările au devenit prea mari și ni s-au alăturat și cadre didactice neadventiste, dintre cei mai proeminenți medici și asistenți medicali din oraș, care prezentau și garanții morale, încât nu a fost nevoie să îi solicităm prea mult pe colegii din Galați. Niciodată, nimeni nu a pus problema salariului, ci s-au mulțumit cu cât li s-a dat. Școala se bucura de prestigiu și doreau chiar ei să predea la noi.

Câți studenți au absolvit această școală până în prezent?

Până în prezent avem 890 de absolvenți. Cu elevii care sunt în prezent la cursuri, vom depăși cifra de 1.000.

Ce a însemnat pentru studenții neadventiști această școală?

Cred că cel mai bun răspuns îl poate oferi o absolventă din promoția 1998, aleasă la întâmplare, al cărei răspuns a fost consemnat printr-un sondaj scris, pe care obișnuiam să-l facem la sfârșitul fiecărei promoții.

La întrebarea dacă sunt necesare orele de religie, tânăra a răspuns: „Da, pentru că noi, ortodocșii, nu suntem prea apropiați de Dumnezeu. În cei trei ani de școală, am fost alături de Dumnezeu prin orele de religie din școală.”

La întrebarea dacă a avut vreun avantaj că a urmat școala noastră, și nu alta similară, studenta a răspuns: „M-a avantajat foarte mult. Are foarte multe lucruri specifice, pe care nu le găsești într-o altă școală. În primul rând, comunicarea elev-profesor, educația religioasă și, în ultimul rând, confortul pe care nu îl găsești în altă școală.” Asemenea mărturii sunt multe.

Ce ne puteți spune despre taxele școlare? Studenții fără posibilități materiale au beneficiat de burse sau sponsorizări?

Timp de 15 ani, niciun elev nu a fost nevoit să părăsească școala din cauza lipsei banilor. Unor elevi a fost nevoie să li se asigure nu numai taxele școlare, ci și cheltuielile de întreținere. Nu s-au solicitat bani de la Uniunea Română pentru ei. Distribuirea ajutoarelor nu s-a făcut sub formă de burse sau pe criterii de rezultate la învățătură, stimulând concurența, ci s-a considerat că la acest nivel de învățământ, toți trebuie să se străduiască să învețe pentru ei înșiși, din conștiințozitate, și nu pentru note.

Care sunt argumentele pentru care un tânăr, care dorește să se pregătească în acest domeniu, să aleagă școala postliceală de la Brăila?

Un elev provenind dintr-o familie adventistă va găsi răspunsuri corecte la întrebările care îi frământă, de obicei, pe tineri. Mediul social și spiritual, stabilirea unor relații prietenești și colegiale îi permite oricărui student o dezvoltare spirituală în cadrul comunității școlii, prin programele derulate sub îndrumarea cadrelor didactice și a capelanului școlii, atât pentru lucrare misionară medicală, cât și spirituală.

Elevii neadventiști vin în contact cu o atmosferă creștină, pe care nu o vor uita niciodată. Faptul că de fiecare dată programul începe cu cântare, devoțional și rugăciune și sfârșește cu rugăciune, faptul că participă la orele de religie unde subiectele sunt biblice, faptul că pun întrebări și găsesc răspunsuri pentru ei înșiși – toate aceste experiențe le vor fi de folos pe viitor.

Profesional, toți vor beneficia de o instruire calificată, de un colectiv de cadre didactice și de o conducere a școlii interesată de nivelul lor de pregătire, nu numai de obținerea unei diplome.

Ce perspective are un student după ce termină cursurile acestei școli?

Absolvenții școlii noastre particulare sau de stat au aceleași drepturi ca și cei ai altor școli de acest profil. Diplomele eliberate de școala noastră „Dr. Luca”, fiind școală de stat, sunt aceleași ca ale tuturor școlilor de stat. Noi eliberăm diplome și pentru alte școli particulare din oraș, cu aprobarea Inspectoratului Școlar Județean. Absolvenții noștri sunt angajați în orice unitate sanitară din țară și pot fi întâlniți pe toate meridianele globului. Unii și-au continuat studiile

în teologie, medicină, pedagogie etc, devenind misionari, alții medici, pastori în țară sau în străinătate.

Ce ați putea spune acum unei persoane care dorește să înceapă un proiect pentru Dumnezeu?

Menirea oricărui credincios este „să aducă roadă, multă roadă și roada să rămână” (Ioan 15,5.16). Când este vorba despre un proiect pentru Dumnezeu, fără îndoială că este un lucru bun, dar oricât ar fi de bun, trebuie să capete aprobarea lui Dumnezeu. Aceasta presupune o relație și o experiență personală cu Dumnezeu, bazate pe multă rugăciune și studiul Scripturii și al Spiritului Profetic. De asemenea, trebuie să fii dispus să accepți orice verdict. Solomon spunea: „Domnul a zis tatălui meu David: ‘fiindcă ai avut de gând să zidești o casă Numelui Meu, bine ai făcut că ai avut gândul acesta. Numai că nu tu vei zidi casa aceasta...’” (2 Cron. 6,8.9). De aceea, legătura cu biserica, cu frații cu experiență este esențială. Când planul este după voia lui Dumnezeu, El va pregăti și mijloacele necesare pentru realizarea lui.

Dacă doriți să ne împărtășiți și alte gânduri cu privire la acest proiect misionar...

Mă gândesc la situația actuală și la viitorul școlii. Pavel aseamănă lucrarea lui Dumnezeu cu corpul omenesc. În mod normal, toate organele sunt necesare, lucrează armonios și sunt supuse și dirijate de cap (creier). Capul Bisericii este Domnul Hristos. Ce s-ar întâmpla dacă ficatul ar vrea să fie rinichi, rinichiul să fie inimă, și inima, hipofiză? Ar fi grav. Și mai grav ar fi dacă vreunul ar vrea să fie cap. Decapitarea înseamnă moarte. Tot în felul acesta, școala are nevoie de toate elementele, dar fiecare la locul lui.

Alegerea cadrelor didactice ar trebui să se facă pe bază de pregătire și experiență spirituală și profesională, pe care să le poată împărtăși elevilor. Orice alt criteriu de promovare trebuie exclus.

Fiind o școală sanitară, directorul cred că ar trebui să fie medic cu calități de conducător adventist. Capelanul să fi lucrat cu tineri intelectuali, să aibă autoritate morală și spirituală. Dacă nu, e bine să citim 2 Cronici 7,21.22. ■

Interviu realizat de Gabriel Dincă

Încotro, Doamne?

LILIANA SUCITU

Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, și zic: „Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul! Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba!” (Ps. 45,1)
În viața fiecărui om sosește un moment în care inima i se simte flămândă și sufletul are nevoie de odihnă. Pentru mine, acest moment a fost atunci când, sătulă de insatisfacții repetate în viața personală și în cea profesională, mi-am luat timp pentru lectură. Cărțile au constituit unul dintre refugiile mele. Am îndrăgit cartea, și Cineva, acolo sus, știa de ce avea nevoie sufletul meu. Așa că, într-o bună zi, o zi de concediu de vară cu soare, am primit de la cumnatul meu cartea pastorului evanghelic Wilhelm Bush, *Isus, Destinul nostru*. Aceasta mi-a aprins curiozitatea de a citi *Sfânta Scriptură*, o carte pe care o aveam în casă, dar pe care nu am reușit niciodată să o lecturez până la sfârșit. Prea multe date, amănunte cărora nu le înțelegeam rostul. De data aceasta, Prietenul pământenilor, Duhul Sfânt, a ajuns și la mintea mea și m-a făcut să înțeleg nevoia mea disperată de a avea un Mântuitor.

Nu mă puteam opri din citit nici orele târzii, nici evenimentul dureros al pierderii bunicului meu. De fapt, trebuie să vă mărturisesc, bunicul obișnuia, în copilăria mea, să îmi povestească despre un Dumnezeu-Om, care a venit pe Pământ, și-a făcut o echipă din pescari și vameși și mergea să facă bine oamenilor, dându-le pâine, pește, vindecându-i pe cei bolnavi, înviindu-i pe cei morți. Aceste tablouri păstrate de memoria mea mi-au revenit în minte cu și mai mare putere la moartea sa, când cititul Bibliei a devenit pentru mine ceva asemănător respirației.

Totuși, ceva lipsea. Aveam nevoie de orientare. Am început să mă rog: „Încotro, Doamne?” Răspunsul a venit prin tatăl meu. Acesta, fiind în vizită în orașul său natal, Borșa, Maramureș, a cumpărat de la vânzători ambulante de carte două cărți care urmau să îmi schimbe viața. Una, *Tragedia veacurilor*, cealaltă, *Educație*. Le-am citit cu nesaț, înțelegând

că Dumnezeu are un scop cu viața fiecărui om; că educația înseamnă mai mult decât transmiterea de cunoștințe și deprinderi, înseamnă zidirea caracterului. Fiind cadru didactic, mi-am schimbat viziunea și modul de a aborda studenții cu care lucram.

Cel care m-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată m-a condus apoi pas cu pas să înțeleg unde îmi este locul și care este biserica la care pot să merg să mă închin. Privesc și azi cu uimire cum a lucrat Mântuitorul în viața mea... Sunt recunoscătoare pentru toate cărțile bune pe care mi le-a scos în cale, pentru a ajunge să-L cunosc mai bine pe El. Și nu pot să nu împărtășesc și altora despre înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu, care folosește paginile scrise pentru a ajunge la inima copiilor Săi.

Prin urmare, am considerat că este potrivit și plăcut înaintea Sa să devin evanghelist cu literatura. Probabil că persoana care i-a vândut cărțile tatălui meu nici nu știe care au fost urmările citirii lor. Soțul meu, apoi tata, mama, fiul meu, toți s-au unit cu poporul lui Dumnezeu. Și nădăjduim ca, prin ceea ce a pus El în fiecare dintre noi, să influențăm pe mulți să-și dorească mântuirea.

Ceea ce vreau să conțină cântarea mea de laudă pentru Împăratul este recunoștința celor care vor ajunge să citească literatura noastră și să descopere dragostea nemărginită și puterea de iertare care este în Hristos Isus. Rugați-vă pentru lucrătorii cu literatură. Lucrarea lor este cea care va lumina întregul pământ cu lumina pusă de Dumnezeu pe paginile tipărite. Laudă Împăratului meu! ■

*Liliana Sucitu,
colportor, Arad,
Conferința Banat*

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;

e-mail: curierul@adventist.ro

C E F E L D E H A I N E P O R Ț I ?

CORNELIU CĂLUGĂRU

Am căutat în Biblie texte cu privire la haine și am găsit mai multe feluri de haine pe care oamenii le-au îmbrăcat, în funcție de interesul lor: haine prin care au adus invidie, gelozie, haine care au produs înșelăciune, haine curate, murdare, haine „de firmă” și, în cele din urmă, haine albe.

Haine străine

Am citit într-o scriere despre un bărbat care se îndrepta grăbit spre gară, având în cele două mâini câte un geamantan. Mersul său era foarte grăbit și privea repetat spre ceasul de la mână. Nimic deosebit până aici, pentru că acesta trăia într-o generație când timpul apăsa cu putere, grăbind fiecare zi să treacă cât mai repede. Ceva însă a atras atenția organelor de ordine. Omul era îmbrăcat cu niște haine mari pentru talia lui. Cercetat, omul a recunoscut că hainele de pe el erau sustrate dintr-un apartament, împreună cu alte bunuri. Interesant, a fost descoperit prin faptul că purta haine străine! Ceva banal, dar având o semnificație adâncă.

Haine din frunze de smochin

În Țefania 1,8, citim: „În ziua jertfei Domnului voi pedepsi pe toți cei care poartă haine străine.” Ce înseamnă, oare, haine străine, care în ziua aceea vor aduce pedeapsa Domnului?

Pentru un răspuns corect, vă invit să vizităm pentru câteva clipe, cu ajutorul imaginației, plăcuta Grădină Eden. Acolo vom întâlni prima pereche de oameni pe care Creatorul i-a îmbrăcat cu cel mai frumos costum de haine, și anume un veșmânt de lumină. Acest veșmânt a fost confecționat din cel mai prețios material, din slava lui Dumnezeu, haină lucrată de Creator pe măsura înțelepciunii Sale. Însă omul nu a apreciat acest dar și l-a schimbat prin păcătuire.

În urma neascultării, a pierdut deosebitul veșmânt de slavă și a fost nevoit să alătore frunză lângă frunză pentru a-și confecționa o altă haină în locul celei pierdute. Pentru prima dată, frunzele de smochin aveau o altă întrebuințare. Ele serveau pentru confecționarea de haine. Dar ce poate fi mai șubred decât o frunză? Unii dintre cei care au trăit pe vremea

războiului își amintesc că existau cămăși din hârtie, cu aspect foarte plăcut, dar când luau contact cu apa, se descompuneau.

Dar hainele de frunze? Cine s-a gândit vreodată la un astfel de material? Să subliniem cele două veșminte: hainele de slavă și hainele din frunze de smochin; cât de repede își schimbă omul optica și preferința!

Haina unui caracter desăvârșit

Să încercăm să deslușim sensul spiritual, și anume ce înseamnă haina de slavă oferită de Creator: un caracter desăvârșit, o inimă plină de dorința de a face numai binele, putere de luptă contra ispitei, forță fizică și morală pentru cele mai diverse situații. Haina de slavă oferea omului tot ceea ce acesta avea nevoie pentru a duce o viață liniștită, fericită și lipsită de griji. Haina de slavă reprezenta recunoașterea unui singur Dumnezeu.

Haina de frunze, haina străină, este haina păcatului, haina îndreptăririi de sine. Este dorința omului de a nu rămâne gol, de a găsi singur soluția. Aceasta este încrederea în sine, încumetarea, o atitudine care nu dă importanță lucrurilor sfinte.

Dacă privim în jur, vedem la semenii noștri veșminte pe măsura taliei lor, după preferințele inimii și gusturilor lor. Pentru unii, există un cult al alegerii hainelor potrivite. Dacă am putea vedea, dincolo de aspectul exterior, câți dintre noi ar fi descoperiți ca purtând haine străine? Deoarece acesta este un lucru foarte dificil pentru firea pământească, să se dezbrace de hainele obiceiurilor din trecut, de mâncare, de băutură, de un anume fel de comportament etc. Timpul trece, și omul rămâne cu aceleași haine străine lună de lună și an de an.

Darul Împăratului

Există în lumea noastră anumite locuri în care nu poți avea acces fără a purta o haină potrivită: la intrarea în unele locașuri de cultură, există un anunț: „Vă rugăm să intrați numai în ținută decentă”, iar la intrarea în unele restaurante, se poate întâlni somația: „Ținută obligatorie!” Oare în casa lui Dumnezeu să nu avem grijă ce haine purtăm? Oare în

Împărăția lui Dumnezeu se poate ajunge purtând orice fel de veșmânt?

Într-una dintre parabolele Domnului Hristos, haina deține un loc central (Matei 22,1-14). O nuntă de împărat la care invitații au refuzat să vină, și atunci Împăratul a chemat pe toți cei găsiți la răspântii – oameni dezorientați, fără nădejde și fără bucurie! Ei au fost îndrumați spre sala de ospăț pregătită pentru alții și, pentru că aceștia veneau de pe drum, prăfuiți, cu haine pătate, Împăratul le-a oferit o surpriză: o haină nouă, un veșmânt curat, o haină de nuntă. Aceasta urma să aparțină persoanei invitate și nu trebuia returnată la sfârșitul festivității. Era darul Împăratului, un dar scump. Nu se cerea contravaloarea lui, ci doar acceptarea acestuia. Mai mult decât atât, prin îmbrăcarea acestei haine, oaspeții demonstrau că-L onorează pe Împărat.

Inspirația declară că între cei care au primit invitația erau și unii care se gândeau numai la interesul lor personal. Ei au venit să se înfrupte, dar nu aveau dorința de a-L onora pe Împărat (vezi Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 245, ed.1980).

Haina Cerului

A venit însă momentul când caracterul fiecăruia a fost dat pe față. Împăratul a sosit să-și vadă oaspeții. Nu este bucurie mai mare pentru un dătător, decât să

Dacă biserica va îmbrăca haina neprihănirii lui Hristos, îndepărtându-se de la orice supunere față de lume, atunci înaintea ei stau zorile unei zile strălucite și glorioase.

(Ellen White, *Faptele Apostolilor*, p. 499)

vădă că binefacerea sa a fost necesară și apreciată. Împăratul privea cu satisfacție și mulțumire la cei sărmani, flămânzi, care se ospătau cu plăcere. Dornic să surprindă bucuria din ochii mesenilor, a zărit pe unul care nu primise haina de nuntă. S-a oprit în dreptul său și l-a privit. Liniștea devenea tot mai grea, tot mai apăsătoare. Împăratul l-a întrebat: „Prietene, cum ai intrat aici fără haina de nuntă, purtând o haină străină locului?” Omul a amuțit, nici măcar nu a încercat să se explice. Probabil că atunci când refuzase veșmântul, avusese argumente, justificări. Acum totul dispăruse. Față în față cu propriul său refuz, nu a mai avut nicio scuză. Cuvintele de îndreptățire de sine au pierit. Acum, haina de frunze de smochin s-a uscat și a dispărut. El a fost luat și aruncat în întunericul de afară.

Lecția pe care Dumnezeu ne-o oferă prin această pildă este ușor de reținut. Astăzi, când Cerul ne oferă haina curată a caracterului Domnului Hristos în locul hainei noastre uzate de păcate, de obiceiuri și fapte murdare, putem aduce scuze și argumente. Unii doresc să-și trăiască viața din plin, alții nu se simt

foarte păcătoși, însă câți ne gândim oare la întâlnirea cu Cel care a murit pentru noi, ca să putem avea o altă viață? Câți se gândesc oare la glasul Judecătorului care îi va întreba pentru ce poartă o haină străină?

Un croitor bun folosește materialul Său

Mulți pretind a avea dreptul la ospățul Evangheliei, dar nu simt nevoia unei transformări. Ei nu au simțit niciodată o adevărată căință de păcat. Ei nu și-au dat niciodată seama că trebuie să-și schimbe hainele și nu s-au străduit să-și biruie tendințele moștenite. Și totuși gândesc că sunt destul de buni și se încred în propriile lor merite. Ei vin la ospăț, dar nu au îmbrăcat haina neprihănirii lui Hristos (vezi Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 249, ed. 1980).

Un om căuta un croitor și întreba: „Nu cunoașteți un croitor bun? Vreau să-mi fac o haină pe talia mea. O haină care să mă reprezinte la întâlnirile mele.” Cineva i-a răspuns: „Da, cunosc Unul care oferă hainele cele mai bune, are stofa cea mai bună. Dar întotdeauna folosește materialul Său, nu al clientului.” A luat Biblia și a deschis-o la Apocalipsa 3,18: „Te sfătuiesc să cumperi de la mine haine albe, ca să te îmbraci cu ele.”

Încă mai este timp să alergăm la Cel care ne oferă haina neprihănirii Sale. El încă mai așteaptă să ne ofere haina Sa, care ne va da dreptul să stăm lângă El. ■

Corneliu Călugăru,
prezbiter comunitatea
Câmpina-Sălaj,
Conferința Muntenia

Puterea exemplului

ALLAN HANDYSIDES

Uneori apreciem foarte mult puterea individuală a cuiva. Și chiar povestim despre situații în care un om a reușit, de unul singur, să motiveze, să încurajeze, să conducă, să viseze, să-și imagineze și, în cele din urmă, să realizeze ceva mare, extraordinar. Exemplul Domnului Isus este o astfel de experiență; însă El a știut cu certitudine că adevăratul succes și adevăratul sens al vieții implicau formarea unui grup de oameni care să împărtășească aceeași viziune.

Când vorbim despre putere, suntem uneori tentați să folosim cuvântul „împuternicire” cu sensul de a acorda altora permisiunea sau puterea. Poate că ar fi mult mai potrivit să vorbim în termenii „transformării”, și aceasta realizată prin observarea sau studierea unui model, căci „privind suntem schimbați” (2 Cor. 3, 18).

Transformarea minții după chipul lui Hristos nu este rezultatul eforturilor noastre, ci al lucrării Sale. „Înnoirea minții” ne transformă din oameni egoiști, în oameni amabili, serviabili, plini de compasiune, care îi iubesc pe ceilalți așa cum se iubesc pe ei înșiși. Și în acest caz, exemplul unuia poate lucra ca un catalizator pentru a pune în acțiune nu doar indivizi aparte, ci și grupuri de oameni.

Ne putem întreba cum stau lucrurile în cadrul bisericii; prietenul meu Rex Edwards ilustrează biserica într-un mod foarte plastic, descriind-o ca pe o ființă vie și foarte diversă, atunci când este întruchipată în membrii ei. Întrucât biserica este numită „un spital pentru păcătoși”, metodele de tratament folosite de ea implică o serie de intervenții speciale, semnificative. De fapt, fără aceste activități, biserica poate deveni o instituție ineficientă și pe cale de dispariție. Pentru ca gruparea de membri – căci așa ceva este „biserica” – să fie plină de viață, trebuie să fie îndeplinite câteva condiții esențiale. Le voi prezenta în continuare.

Puterea exemplului

Mai întâi trebuie să se exercite „puterea exemplului”, însă această putere trebuie să izvorască din dragostea lui Isus și să fie destul de activă pentru a determina dezvoltarea aceleiași iubiri, compasiunii și preocupării în viețile câtorva persoane. Auzim destul de frecvent întrebări de felul acesteia: „Ce face Biserica în privința problemei cutare?” Până când eu, ca

individ, nu simt îndemnul să fac ceva, mă îndoiesc serios că acel lucru se va produce, cel puțin în cadrul bisericii din care fac parte.

Firește, vorbesc despre o experiență a convertirii, iar cea mai mare nevoie a organizației mondiale a bisericii este aceea a unei renașteri a vieții lăuntrice a fiecărui membru. Eu personal simt această realitate și sunt profund conștient de urcușurile și coborâșurile în propria mea viață spirituală. Putem citi sau scrie multe, așa cum fac și eu acum, dar atunci când mintea se află într-o stare de amorțire, cuvintele se vor pierde fără să conducă la vreun răspuns din partea noastră. Dacă vrem să dăm semnificație, satisfacție și împlinire vieților noastre, trebuie să întreținem o legătură zilnică cu Hristos. Elocvența argumentului teologic și profunzimea proceselor intelectuale sunt doar activități autolaudative, fără o legătură reală cu Cel care deține toată puterea.

Transformarea în ceea ce privește amabilitatea

Apostolul Iacov își exprimă dezaprobarrea față de creștinii care pretind că au credință, dar nu manifestă deloc iubire în purtarea lor. Legătura noastră cu Isus ne face în foarte scurt timp să devenim cuviincioși și plini de amabilitate. Ar fi o dovadă de mândrie și de aroganță să pretindem că suntem desăvârșiți, chiar dacă ceilalți ne-ar socoti ca atare, dar cu siguranță că amabilitatea este o trăsătură care ar trebui să-i caracterizeze pe toți creștinii. O asemenea decență, sau bună-cuviință, care mi-a fost explicată pentru prima dată de Canon Ted Karpf, ce lucrează la OMS (Organizația Mondială a Sănătății), se va manifesta prin relații caracterizate nu de o atitudine părintească, de superioritate, ci printr-una de adevărată frățietate.

Este ușor pentru cei aflați într-o poziție avantajată să considere că rolul lor este acela de a dezvolta sau de a încuraja capacitățile celorlalți, dar cine ne dă nouă o asemenea autoritate? Buna-cuviință conduce la relații pline de semnificație. Acțiunile și atitudinile noastre devin astfel partășie, împărtășire frățască, punere laolaltă, mai degrabă decât oferire din milă sau fapte de binefacere însoțite de afișarea unui aer de superioritate. Încetăm să ne considerăm singuri și să fim priviți ca fiind „mai sfinți decât ceilalți” și, într-o atitudine frățască, recunoaștem că avem slăbiciuni și înclinații comune.

Una dintre cele mai aspre critici adresate de farisei lui Isus era legată de faptul că El stătea la masă cu vameșii și cu păcătoșii. În aceste situații, El se așeza la același nivel cu ei. Privirile Sale întâlneau privirile lor, și El putea să Se uite în gura lor, în timp ce mestecau hrana, exact așa cum puteau și ei să-L vadă pe El. Firește, pentru a trăi atât de aproape de cei pe care dorea să-i binecuvânteze, avea nevoie de o legătură strânsă cu Tatăl Său.

Noi ar trebui să urmăm exemplul Său, deși mă tem că ne simțim mult mai atrași de exemplul hrănirii mulțimilor, pentru că în acest caz putem să ne identificăm cu Binefăcătorul generos. S-a observat că relațiile frățești sunt canale de comunicare mult mai eficiente decât faptele sporadice de milostenie.

Dacă vrem să cultivăm în rândurile tinerilor un mod de viață lipsit de riscuri, relații de acest nivel, solid întemeiate pe încredere și pe reciprocitate, devin canale pentru transmiterea valorilor.

Valoarea slujirii

Slujirea face mult mai mult bine celui care slujește decât celor care sunt slujiți. Noi ne declarăm atașamentul față de dictonul „E mai fericit să dai decât să primești”, dar mulți n-au verificat veridicitatea lui în viața lor și pot chiar să se îndoiască de el. Pentru noi toți, activitățile de slujire care însoțesc relațiile de împreună-simțire sunt acelea care ne zidesc atât pe noi, cât și pe cei pe care îi slujim.

O biserică inactivă va muri cu siguranță. Adeseori, noi analizăm foarte atent viața societății și notăm motivele pentru care comunitățile noastre întâmpină greutăți. Argumentăm că gândirea societății este postmodernă, seculară, materialistă sau ateistă, dar rareori luăm în calcul analiza comportamentului nostru rigid, anacronic, stereotip. Ne concentrăm asupra doctrinei, asupra soliei, asupra teologiei – dar petrecem puțin timp făcând planuri de acțiune, urmând Modelul lui Hristos și lăsând puterea Lui să se manifeste în noi printr-o consacrare individuală față de misiunea pe care ne-a încredințat-o. Suntem mai interesați să-i câștigăm pe cei care împărtășesc punctul nostru de vedere sau teologia noastră, deși Isus „a venit ca slujitor neobosit al nevoilor oamenilor”.

„Să spunem lumii”

Începând cu anul 2005, am hotărât „Să spunem lumii” – dar dacă cineva ar gândi că a spune constituie doar o activitate verbală, ar fi bine să ne reamintim că faptele vorbesc mai tare decât cuvintele. De fapt, se întâmplă deseori să nu putem auzi cuvintele din cauza zgomotului pe care îl fac faptele.

În Departamentele de Sănătate, noi promovăm conceptul conform căruia „fiecare biserică trebuie să fie un centru medical social”. Atât la nivel individual, cât și la nivel colectiv, există puține domenii de interes așa de importante cum este cel al sănătății, și noi credem că adunările noastre ar putea vorbi lumii prin demonstrarea interesului lor față de sănătatea grupurilor sociale.

Într-adevăr, acest punct de vedere a fost preluat cu cel mai mare entuziasm în Filipine. Aici avem peste 900 de biserici care și-au deschis ușile pentru aceia din societate care au probleme de sănătate.

Întâlniri regulate, cu publicul, în cadrul cărora se oferă educație pe teme de sănătate, sprijin și mese de părtășie, au condus la stabilirea de relații de prietenie și de ajutorare între membrii bisericii și alte persoane din localitatea respectivă.

Materialele de studiu pentru multe dintre aceste subiecte se pot obține gratuit de la Conferința Generală.

Bisericile din Africa și-au deschis porțile pentru persoanele afectate de HIV (SIDA) și, prin intermediul mașinilor de cusut, al cuptoarelor și al uneltelor de tâmplărie disponibile, i-au ajutat pe acești oameni să-și câștige existența în mod decent. Membrii bisericii oferă sprijin emoțional atât pentru cei care sunt apăsați de povara bolii, cât și pentru membrii familiilor lor, care se luptă cu tot felul de greutăți. Au fost amenajate spații în care se asigură, la cerere, consiliere și teste medicale pentru depistarea cazurilor de asistat.

În țările aflate în curs de dezvoltare, sănătatea poate fi privită altfel decât în țările dezvoltate, unde bolile cardiovasculare și diabetul sunt mult mai răspândite. Bisericile care organizează în mod regulat cursuri de îmbunătățire a stilului de viață, în legătură directă cu prevenirea acestor afecțiuni, oferă un serviciu prețios.

Beneficiile unui stil de viață sănătos

De curând, am avut privilegiul de a fi invitat la sediul OMS din Geneva – Elveția, pentru a discuta rolul pe care îl pot îndeplini organizațiile bazate pe credință (FBO), în acordarea îngrijirii medicale primare.

A fost clar demonstrat faptul că, în țările în curs de dezvoltare, până la 40% din totalul îngrijirilor medicale primare sunt acordate de aceste organizații (FBO). Chiar și așa, doar o mică parte dintre comunități sunt active în privința acordării și promovării îngrijirilor medicale. Imaginați-vă impactul pe care comunitățile noastre l-ar putea avea, dacă ar alege să se implice în aceste activități. Puterea exemplului unuia ar fi multiplicată la nivel mondial.

Advenștii au scos în evidență de zeci de ani beneficiile unui stil de viață sănătos. Rezultatele au fost amplu demonstrate prin sute de studii. Reducerea riscului cardiopatiilor, cancerului și diabetului printr-o dietă vegetariană nu mai este pusă la îndoială. Beneficiile exercițiului fizic sunt mai mult decât evidente, în timp ce abandonarea tutunului prezintă avantaje majore.

Acest avantaj în planul sănătății este atât de evident, încât OMS va cosponsoriza, la Geneva, în iunie 2009, o conferință la care să participe Departamentul Medical al Conferinței Generale, Comisia Internațională pentru prevenirea alcoolismului și a dependenței de droguri, precum și Universitatea Loma Linda.

Este timpul ca fiecare comunitate să se implice în a „Spune lumii”, astfel încât fiecare biserică să se constituie într-un centru medical social. Imaginați-vă ce efect cumulativ ar fi, dacă toate comunitățile se vor implica, una câte una, în acest proiect. Când sunt motivate de mila și de spiritul iubitorului nostru Mântuitor, asemenea comunități devin martori ai puterii Celui care ne este Modelul suprem – Isus Domnul. ■

*dr. Allan Handysides,
director Departamentul
de Sănătate,
Conferința Generală*

Flori și stele

La invitația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Ansbach – Germania, în sâmbăta din 15 decembrie 2007, am avut oaspete corul de copii „Flori și Stele” al Bisericii Adventiste Noul Grand din București – România, care a încântat inimile celor prezenți la serviciul divin.

Într-adevăr, 40 de „flori și stele” au înflorit în timp ce cântau din toată inima, și ochii le străluceau în timpul reprezentației. Ca un buchet de flori colorat a fost și repertoriul lor. De la imnul creștin până la cântările noi de laudă, de la colinde până la muzică clasică... a fost muzică pentru toate gusturile. Și aceasta nu numai în limba română. Copiii au fost siguri pe ei în interpretarea în limba germană, engleză și franceză; totul pe de rost! În mai multe rânduri, au fost invitați și ascultătorii să cânte împreună cu ei.

La copii, precum și la dirijoare, a fost vizibil faptul că ei nu prezintă numai un concert. Toți erau însuflețiți de credința în Isus Hristos, a cărui revenire o așteptăm cu toții.

Ultima melodie interpretată, „Aleluia” din Oratoriul Mesia, de G. F. Händel, a fost cea care a exprimat ceea ce au simțit toți ascultătorii în timpul acestui serviciu divin – „Aleluia!”

Sperăm ca acest cor deosebit să ne dea ocazia să-i salutăm din nou, în curând în comunitatea din Ansbach.

Copiii au mai concertat în Biserica Adventiste din Rothenburg, Nürnberg și Gunzenhausen, cât și în Bisericile Baptiste din Nürnberg și Ansbach. Puteți vedea câteva poze din concert, vizitând site-ul nostru www.adventisten-ansbach.de

(*Florian Müller – Ansbach, Germania*)

Atena – copilul predicator

În Sabatul al treilea din luna ianuarie 2008, în biserica română din Atena s-a desfășurat programul „Copilul predicator”.

Precum apostolii, 12 copii între 5 și 16 ani au răspuns chemării și, cu multă dăruire, seriozitate și responsabilitate și-au pregătit temele.

Cu o săptămână înainte, un copil de 10 ani a mers la pastorul bisericii și l-a întrebat: „Frate pastor, când ne botezați?” Pastorul a stat de vorbă cu el, interesându-se de ce își face griji cu privire la botez, iar copilul a răspuns: „Nu îmi închipui cum am putea fi predicatori, fără să primim mai întâi botezul.” Desigur, pastorul i-a explicat faptul că aceasta este doar o introducere la marea chemare ce îi stă în față.

Prezentările au fost excelente, originale. Ascultătorii au savurat predicile, reacționând ca atare. Unii au spus istorisirii palpitate, alții solicitau ascultătorilor să ia decizii pentru Isus. La un moment dat, toți eram cu mâna

sus, când, după o pauză, vorbitorul a adăugat: „... mai sus, mai sus.”

Pentru ca startul acesta în predicarea Evangheliei să fie marcat ca un eveniment special, în timp ce asistența s-a ridicat, pastorul a cerut binecuvântarea Domnului peste cei chemați la slujire. Apoi, fiecare a primit diploma de „Copil predicator”.

(*Livia Baciu – Grecia*)

Micii predicatori

Comunitatea Roman, jud. Neamț, a găzduit, cu bucurie, Sabatul tinerilor, la organizarea căruia au colaborat Departamentele Tineret și Copii. Un punct important din program a fost reprezentat de momentul micilor predicatori.

Nouăsprezece copii cu vârsta între 8 și 13 ani le-au vorbit celor prezenți despre învățăturile Bibliei și despre aplicațiile practice în viața creștinilor din ziua de azi, coordonați de instructora Clementina Radu și de pastorul Teofil Brașov.

Încredințați că predicile micuților au atins coarda sensibilă a celor prezenți și că fiecare participant a rămas cu cel puțin o învățătură pe care să nu o uite și să o trăiască în viața de zi cu zi, ne rugăm ca Marele Predicator să călăuzească pe calea credinței pașii micilor predicatori din comunitatea Roman.

(*Alina Chirileanu – Departamentul Tineret*)

Ș T I R I

35 de persoane au ales „Viața” la Țigănești

În perioada 1-15 decembrie 2007, Biserica Adventistă din Țigănești, jud. Teleorman, a trăit o experiență deosebită prin desfășurarea programului evanghelic „Alege viața”, susținut de Titi Gădea, pastor în Spania.

Mesajul Scripturii rostit de vocea caldă și pătrunzătoare a evanghelistului a adunat în număr mare copiii, membri ai bisericii (250-350) și vizitatori (45-60). O echipă de asistenți și un medic și-au adus contribuția în prezentarea seminarelor, în verificarea tensiunii arteriale, în efectuarea testelor de glicemie și colesterol. Pe parcursul programului s-au oferit reviste, cărți și Biblii celor 35 de persoane care au răspuns apelului de a-L accepta pe Isus. Fratele Gădea a condus serviciul Cinei Domnului în cele patru biserici ale districtului, după cincisprezece ani de când a părăsit aceste biserici (1988-1992), a vizitat multe familii și unele biserici din zonă.

În ultima seară, o formație de tineri de la Institutul Teologic Adventist Cernica a lăudat pe bunul Dumnezeu, vocal și instrumental, așa cum ne îndeamnă psalmistul:

„Lăudați pe Domnul! Căci este frumos să-L lăudăm pe Dumnezeu nostru, căci este plăcut și se cuvine să-L lăudăm.” (Ps. 147,1)

(*Pastor Ciornei Silvestru*)

Un lider ca... acesta

Șaizeci și opt de tineri din Conferința Banat au fost instruiți în perioada 26-30 decembrie 2007 pentru a deveni lideri și instructori în cadrul programelor de licurici (24), exploratori (33) și companioni (11).

Pe parcursul celor cinci zile de tabără, tinerii prezenți, găzduiți de Centrul de Tineret de la Nadăș, au beneficiat de un program complex: seminare de instruire și aplicații la nivelul fiecărui program, trasee de verificare, momente devoționale și de părtășie, investitură.

Toate au fost organizate și pregătite cu profesionalism de Departamentul Tineret local, din dorința de a face, din fiecare viitor instructor prezent, un om ca acesta, ca Iosif, așa cum anunță numele și motto-ul taberei.

(*Cristina Neagu – Departamentul Tineret*)

Acțiuni misionare încheiate cu Ziua Libertății Religioase

În perioada 11-19 ianuarie 2008, în localitatea Țipari, jud. Timiș, s-a desfășurat o acțiune misionară, susținută în special de tineri din Biserica Timișoara III și „Crișan”, în colaborare cu membri ai bisericii locale.

Cei 60 de kilometri distanță n-au constituit o problemă pentru grupul de suport care a susținut zilnic aceste activități. Vorbitorii principali au fost tinerii: Adrian Călin, Vlad Sucitu și Ciprian Hanus. Tema întâlnirilor a fost: „Speranță fără iluzii”. Programul fiecărei seri a cuprins cântece, poezii, mărturie personală, tema de sănătate, tema biblică și, la sfârșitul întâlnirilor, consultații medicale gratuite.

Prezența oaspeților a fost deosebit de încurajatoare; în unele seri, biserica a fost neîncăpătoare pentru membrii și oaspeții prezenți. În două seri, a fost prezent și primarul comunei.

În Sabatul din 19 ianuarie 2008, în biserica locală, în premieră, s-a marcat Ziua Libertății Religioase. Invitații și vizitatorii au avut prilejul să cunoască mai bine Biserica Adventistă – organizarea, activitatea și programele ei.

Printre oaspeții care au răspuns invitației, s-au numărat primarul comunei, domnul Carebea Petru, un medic din localitate, dr. Milea Petru-Gheorghe, preotul reformat Bodis Ferenc, Iovi Vasile din partea Bisericii Penticostale și Mate Arpad, din partea Bisericii Unitariene.

(Pavel Memete – District Timișoara III)

ADELINA BUNECI

Cineva spunea că nu contează câți ani ai în viață, ci câtă viață ai în ani, sau, altfel spus, nu e atât de important cât trăiești, ci cum trăiești. Adelinei Buneci, Dumnezeu i-a dat 28 de ani, dar plini de viață. După calculele noastre, a plecat prea devreme, dar la vremea potrivită pentru Dumnezeu. Părinții, Aurica și Emil Buneci, încă au inima plină de durere, și lacrimile încă mai curg pentru singurul lor copil, darul pe care Dumnezeu l-a dat și prea curând li l-a luat înapoi. Ceilalți membri ai familiei, prietenii și bisericile Eben-Ezer din Madrid și Lepanto din Castellon, Spania, încă îi mai simt lipsa. S-a stins neașteptat din viață în 11 septembrie 2007, un accident de mașină curmându-i frageda viață, în timp ce se îndrepta spre serviciu. Avem speranța că plecarea dintre noi este un început de drum spre veșnicie.

Adelina, ne vom revedea atunci când Domnul nostru va reveni, adică, destul de curând.

ANDRONE STOICA

În ziua de 24 ianuarie 2008 adoarme în Domnul fr. Androne Stoica, membru al comunității H. Rădulescu, jud. Buzău. Fr. Stoica s-a născut la data de 8 august 1939 și s-a botezat la vârsta de 19 ani. În anul 1959 se căsătorește cu Olimpia Pitrop, iar în căminul lor se nasc patru copii:

Gabriela, Romică, Gina și Norel. Este membru activ, slujind biserica cu devotament, fiind prezbiter cu binecuvântare mai mult de 15 ani.

Fire veselă și optimistă, a fost un lider pentru toți cei din jurul lui, încurajând pe toți cei care aveau nevoie de sfatul lui. Gata oricând de sacrificiu, a fost iubit de toți cei ce l-au cunoscut.

„Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul... căci faptele lor îi urmează.” (Apoc. 14,13)

REBECA IFTINCHI

Sora Rebeca Iftinchi vede lumina zilei la 6 ianuarie 1924. La vârsta de 14 ani, primește botezul creștin și intră în slujirea comunității ca secretară a Școlii de Sabat și dirijoare de cor. În anul 1947 se căsătorește cu Alexandru Diaconescu. Dumnezeu le-a binecuvântat căminul cu trei copii: Sorin, Aspazia Mihaela și Marta Doloris.

În viața de slujire, sora Rebeca a fost un bun exemplu de evlavie și morală în comunitate și în tot orașul Rădăuți. A slujit comunitatea din Rădăuți ca diaconesă, diriginte de tineret și dirijoare de cor, fiind, în același timp, și membră de încredere în comunitate, ca și în comitet. În urma unui accident, a contractat o boală care a ținut-o la pat până s-a stins din viață. La data de 18 septembrie 2007, inima a încetat să mai bată. A fost condusă la locul ei temporar de odihnă cu speranța revederii cu cei dragi la revenirea Domnului Isus.

DVD – Concertul aniversar de la Sibiu

Avem bucuria să vă aducem la cunoștință finalizarea și punerea în vânzare a DVD-ului cu cea de-a doua manifestare națională ce a marcat împlinirea a 100 de ani de activitate corală adventistă.

Cei ce au fost prezenți la eveniment vor putea retrăi acele momente deosebite; cei care nu au fost prezenți vor avea prilejul să vadă și să audă cum a fost. Pe lângă concertul propriu-zis, materialul de pe acest DVD include și o prezentare a evenimentului, repetiția ce a precedat concertul și... o mică plimbare prin Sibiu.

DVD-ul costă 10 lei și poate fi comandat prin telefon, la numărul 021. 269.03.38 (Uniunea de Conferințe), persoana de contact – Cristina Ruță, sau prin e-mail, la adresa asociatiapastoral@gmail.com. Expedierea în țară se va face prin intermediul pastorilor, cu plata la primirea comenzii.

(Cristina Ruță – AARC)

Școala de... iarnă

În perioada 2-6 ianuarie 2008, la Vatra Dornei s-a desfășurat întâlnirea Școlii Liderilor, program destinat elevilor de liceu care vor să-I slujească lui Dumnezeu într-un mod deosebit, pregătindu-se să devină instructori de licurici, exploratori sau companioni. Programul se desfășoară pe parcursul a doi ani.

Cei 37 de participanți, adolescenți din Conferința Moldova, s-au bucurat, pe parcursul celor cinci zile, de un program bine pus la punct de echipa de Tineret a Conferinței, program ce a combinat instruirea – în vederea unei cât mai bune dezvoltări personale și slujiri a copiilor – cu recrearea. Traseele pe culmile Giumalăului au reprezentat o bună porție de aer curat și prospețime necesară pentru ca toate informațiile să se așeze bine în viața lor.

Întâlnirile Școlii Liderilor urmează să se desfășoare separat, pe grupe de vârste, până în vară, atunci când va avea loc sesiunea de examene.

(Cristina Neagu – Departamentul Tineret)

Răsplata

ADELA BĂNCĂU-BURCEA

Deși era pauză, Andra n-a ieșit din clasă, așa cum obișnuia după fiecare oră. Nu, ci aștepta cu teamă să înceapă ora de matematică. De fel, îi plăcea matematica, dar de când profesorul s-a hotărât să predea ore suplimentare sâmbăta, Andra a început să aibă oarecare rezerve față de această materie, întrucât nu mai putea face față, cel puțin nu suficient, încât să-l mulțumească pe profesor. Se pregătea pentru școală în fiecare zi și era mai conștientoasă decât toți ceilalți copii din clasă, dar nu putea merge la școală în ziua în care Dumnezeu poruncise să nu se facă niciun fel de lucrare în ea. În orice altă zi da, chiar și după program, dar nu în Sabat – aceasta era o zi specială, binecuvântată de

Dumnezeu. Era hotărârea ei. Cu sinceritatea și puritatea unui copil, era convinsă că Dumnezeu, ca în multe alte situații, avea să o ajute să înțeleagă.

Era atât de concentrată, încât nici nu observă că toți colegii ei intraseră în clasă. A tresărit doar la salutul profesorului. Știa sigur ce urma după strigarea prezenței.

– Andra, vreau să le arăți colegilor cum ai rezolvat tu problema din culegere. Te rog să ieși la tablă.

Când Andra a ieșit la tablă, profesorul s-a apropiat de ea și i-a zis:

– Acum să vedem cum te va ajuta Dumnezeul tău să ieși nota 10.

– Dar eu nu vreau cu orice preț să iau nota 10, ci doar să rezolv problema.

Profesorul de matematică era ateu, sau cel puțin așa declarase el, și nu-i suporta pe cei care credeau în Dumnezeu.

– Atunci nu-ți voi da nota 10, chiar dacă o vei rezolva perfect, i-a spus el în șoaptă.

Andra era doar un copil și, chiar dacă știa să rezolve problema, mânuța ei îi tremura în timp ce scria pe tablă. După ce ea a rezolvat problema, profesorul a analizat-o și a zis:

– Nu cred că ai rezolvat-o singură, cred că te-a ajutat tata sau mama.

– Ba singură. Ei doar mi-au explicat lecția.

– Ca să mă conving că spui adevărul, am să-ți dau o altă problemă.

Andra știa că îi va da o problemă foarte grea, așa că închise ochii și începu să se roage în gând: „Doamne Isuse, ajută-mă să pot rezolva această problemă. Pentru Numele Tău, Te rog. Mulțumesc.” Acum era liniștită. Era convinsă că Dumnezeu avea să o ajute. Și așa a fost, Andra a rezolvat numaidecât problema, doar că profesorul nu era mulțumit nici de data aceasta.

– Știu ce este în gândul tău: că Dumnezeu te-a ajutat. Însă eu cred că ți-a

șoptit cineva. Nu aveai cum să știi ceea ce am predat la orele suplimentare. Nu pot să-ți dau nota 10, ci doar 7.

– Nu mi-a șoptit nimeni, am știut pur și simplu.

Andra știa că era în zadar să se justifice, așa că s-a retras în bancă. Era tristă că luase nota 7, dar fericită că Dumnezeu o ajutase să rezolve problema. Când orele s-au terminat, alergă nerăbdătoare spre casă pentru a-i povesti mamei ce i se întâmplase. Cu lacrimi în ochi, deschise ușa de la casă și spuse:

– Mamă, iar am luat nota 7 la matematică!

Mama merse lângă ea și o îmbrățișă cu multă dragoste, spunându-i cu o voce caldă:

– Fetița mea dragă, o notă de 7 la matematică valorează cât notele de 10 de la toate celelalte materii. Important este să-ți înveți lecția, de toate celelalte. Se ocupă Dumnezeu. Pentru cei care Îl ascultă și Îl iubesc, El are o răsplată mult mai mare decât o notă de 10. ■

Știm în ce împrejurări ne aflăm?

TEODOR HUȚANU

Cum putem călători cel mai rapid către o anumită destinație îndepărtată? Dacă avem în vedere exercițiul fizic, mergem pe jos sau cu bicicleta. Dacă vrem să economisim bani, s-ar putea să fie mai ieftin să călătorim cu autoturismul personal, cu autocarul sau cu trenul. Desigur, cel mai repede ajungem cu avionul.

Meditând la viața noastră de „străini și călători pe pământ” (Evrei 11,13), aflați în marș către „o patrie mai bună, adică o patrie cerească” (v. 16), sunt înclinat să cred că deplasarea noastră se face în mai multe feluri. Între declarația publică a credinciosului adventist, care afirmă: „atâta dor s-a strâns în pieptul nostru slab...”, și dorurile reale, care îl slăbesc pe „omul din lăuntru” (Efes. 3,16), se naște un soi de tensiune ce nu poate fi mascată. Dacă rostim din inimă rugăciunea „Amin, vino, Doamne Isuse!” (Apoc. 22,20), de ce suntem aglomerati cu o mulțime de alți invitați lumești?

Suntem constrânși să recunoaștem că, indiferent de viteza cu care ne învârtim pe pământ, pregătirea pentru marea destinație rămâne deseori o „prioritate” amânată. De ce atunci când familia trăiește un eveniment special – o nuntă sau o pierdere a cuiva drag –, membrii ei își schimbă orice alt program și fac orice ca să fie prezenți? O persoană iubită, prețuită determină în noi renunțarea de sine și dorința vie de a dedica totul. Așa se întâmplă și cu deplasarea noastră spre cer. Direcția pașilor noștri trădează adevărata noastră prețuire pentru Cel care este „fericita noastră nădejde” (Tit 2,13).

Cum am putea să fim plini de El, când de fapt suntem atât de plini de noi înșine? De necrezut? Este adevărat că avem preocupări spirituale, ne implicăm în lucrare, însă când scrutăm zarea, suntem mai înclinați să tragem cu ochiul la Papa, la decrete, la inamici travestiți, la orare profetice cu date precise, în timp ce iubitul nostru Mântuitor și Rege este lăsat să termine construcția caselor noastre cerești. Oricât am încerca să atingem liniștea sufletului cu astfel de penitențe, vom constata că „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4,12).

Apocalipsa nu este o carte despre viitor. Ea este o descoperire a Dumnezeului viitorului. Evenimentele sfârșitului nu au voie să eclipseze măreția Stăpânului evenimentelor. Schimbarea situațiilor în lume nu este mai importantă decât schimbarea inimii din pieptul meu și al tău. Întrebarea „Ce așteptați voi de la ziua Domnului?” (Amos 5,18) este

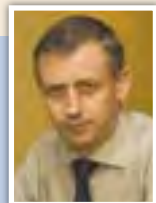
o răscolire profetică ce ne somează să devenim conștienți de împrejurările în care ne aflăm. Orarul este în mâna lui Dumnezeu, iar pocăința și asemănarea cu El sunt în mâna noastră. Nu cred că trebuie să așteptăm răsplătiri cerești pentru a ne implica în treburile Suveranului.

Desigur, robul rău „zice în inima lui: 'Stăpânul meu zăbovește să vină!’” (Mat. 24,48), însă el nu devine rob bun când strigă „Iată-L aici, iată-L acolo!” (vezi Mat. 24,26). Nu în pustie sau în odăițe ascunse așteaptă scumpul nostru Mântuitor să Se arate, ci în inima și în trăirea noastră permanentă. Putem tura motoarele mașinării noastre profetice, putem plăti diverse bilete pentru marea călătorie spre cer, însă niciuna dintre opțiunile aplicabile la destinațiile terestre nu este aplicabilă la marea așteptare adventistă. Pregătit și doritor de Cer este credinciosul care a trecut peste timp și spațiu – lăsând aceste dimensiuni în seama Tatălui din cer – și a adus casa de sus în sufletul său. Unde este Domnul Isus este cerul întreg, iar inima care primește acest Dar, prin Duhul Sfânt, este deja acasă. Ora închiderii istoriei nu este treaba noastră (Fapte 1,7). Dar noi vom primi o putere (Fapte 1,8), ca să fim martori ai Domnului salvării, ca să chemăm grabnic din păcat și moarte veșnică pe oamenii care se apropie vertiginos de ora închiderii harului.

Așa trece timpul unui adventist care este așteptător. Autoflagelările cu scheme și evenimente, înflăcăratele adunări interne ale „secerătorilor” sunt simptome ale fecioarelor adormite, care vorbesc în somn. Viitorul pare un coșmar, dacă prezentul este îmbuibare (Ecl. 5,12).

Când vine sfârșitul? Când Isus intră în viața noastră. Atunci se termină cu eul și păcatul. Foarte curând El va veni și pe norii cerului. La ora fixată de Tatăl. Când să fim gata pentru final? Un rabin a spus că e bine să fi pregătit cu o zi înainte de moarte! „Acum” și „astăzi” sunt datele noastre profetice. Mai rapidă decât orice este credința. Credința care spune „Da” Domnului secerișului. Care merge oriunde merge El. Care lasă totul și Îl urmează. Îndată! Acum! ■

*Teodor Huțanu,
președinte
Uniunea Română*

sperantatv

pasiune pentru viață

www.speranta.tv

